

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Bende van de Gouden Ster

Nr 2082

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van de Gouden Ster

HOOFDSTUK I.

DE LEESLAMP

Sedert een paar uren raasde de nachttrein met onverminderde snelheid over het stalen spoor, dat glinsterde in het licht van een volle maan. Het was de beroemde «Flying Scotchman», die daar met een snelheid van ruim 100 kilometer in het uur voortsnelde in de duisternis, op zijn weg naar het Noorden.

De trein was, bij het vertrek uit Londen, slechts schaars bezet; op een paar tussenstations waren er enkele reizigers

bijgekomen, maar sommigen waren ook uitgestapt en toen de trein het kleine station van Sleaford was voorbijgestormd, bevonden zich niet meer dan dertig personen, fabrikanten en handelsreizigers in die zeven grote wagons, die er gemakkelijk vijfhonderd konden bergen.

In een hoekje van een eerste klasse compartiment zat Lord William Aberdeen en las zonder veel belangstelling het verslag van een cricket-match.

Daarop geeuwde hij en hij behoefde niet eens de hand op de mond te leggen, want zijn enige medereiziger scheen te slapen en was door het middenpad van hem gescheiden.

Het compartiment, waarin beiden zich bevonden, was een van die door twee deuren af te sluiten hoekjes, die men meestal ook aantreft in de nieuwe, stalen wagons van de grote spoorwegmaatschappijen op het vasteland, die de verbinding onderhouden tussen sommige grote steden. Toch zijn dit geen echte D-wagens, want zij kunnen wel met elkander in verbinding worden gebracht, maar dat geschiedt slechts zelden en die smalle, gevaarlijke doorgangen mogen alleen door de conducteurs worden gebruikt.

Veelal zijn deze harmonica-verbindingen afgesloten door een ijzeren hekje, hetwelk de conducteur met behulp van een zogenaamde passe-partout moet openen.

In bijna alle gevallen bevindt zich zulk een afgesloten hokje in het midden van de wagon.

Het heeft zijn voor-, zowel als zijn nadelen.

De reiziger kan zich 's nachts wat afzonderen, maar daarentegen ondervindt hij ook vaak de overlast van de telkens passerende reizigers, die op een station zijn in- of uitgestapt, of die zich naar een van de retirades begeven, die zich voor en achter aan de wagons bevinden.

In de beide deuren, waarmede men het middenpad kan afsluiten, bevinden zich onveranderlijke ruitjes, waardoor men een deel van het overige van de wagons kan overzien.

Tenslotte zijn de wanden van dit hokje, in tegenstelling met alle overige compartimenten, tot aan de zoldering doorgetrokken, en dit geeft iets intiems, iets gezelligs aan deze vertrekjes.

De enige reiziger, die met Lord Aberdeen de coupé deelde, plaats biedend aan acht personen, vier aan iedere kant van het middenpad, was een paar minuten, nadat hij zelf zijn plaats had

ingenomen, aan het Charing Cross Station ingestapt, had met een soort brommende groet, heel even zijn hoed gelicht en zich toen zwijgend geïnstalleerd.

Lord Aberdeen was iemand, die bijzonder scherp waarnam en hij had dan ook binnen weinige seconden opgemerkt, dat de reiziger maar heel weinig bagage bij zich had, namelijk een handvalies van geel leer, dat er tamelijk ouderwets en veel gebruikt uitzag, maar het was tenminste geen namaak-leder!

Uit die tas had hij aanstonds een reispet genomen en daartegen zijn grijze deukhoed vervuild.

Bij het late daglicht, dat nog schemerig onder de reusachtige overkapping hing, had Lord Aberdeen een man van een jaar of vijftig gezien, groot, breedgeschouderd, zeer donker en met dichte, gitzwarte wenkbrauwen, boven zwarte ogen, die door dikke oogleden overdekt waren en zelden te zien kwamen.

De reiziger was zeer goed gekleed, maar zonder de minste elegance. Zijn kleren schenen pas nieuw te zijn en waren van voortreffelijke hoedanigheid; de man kon ze alleen maar niet dragen, zo het scheen.

Lord Aberdeen merkte op, dat hij op een zenuwachtige wijze telkens de manchetten van zijn overhemd terugduwde, waarvan de mouwen blijkbaar te lang waren.

Hij had dadelijk een sigarettenkoker tevoorschijn gehaald, maar Lord Aberdeen had hem met een paar hoffelijke woorden opmerkzaam gemaakt op het feit, dat hij had plaatsgenomen in een niet-rook coupé, waarop de ander iets onverstaanbaars mompelde en als met tegenzin de sigarettenkoker weer in zijn binnenzak had laten glijden.

Reeds lang tevoren waren de elektrische leeslampen, twee in getal, en aangebracht in de kap van de wagons, aangefloopt.

De medereiziger van Lord Aberdeen had een paar kranten ingekeken, maar na enige ogenblikken weer neergeworpen, naast zich, op de ledige plaats.

Toen had hij het licht uitgeknipt, dat zijn helft bescheen en had zich in zijn hoekje genesteld.

De reiziger kon dat namelijk zelf doen, door de schakelaar in te drukken, die zich boven het portierraampje bevond, als hij verkoos te slapen.

Dat was nu een paar uren geleden.

Dat de man inderdaad sliep, bewees zijn regelmatige en tamelijk luide ademhaling, hetwelk Lord Aberdeen echter in het minst niet scheen te hinderen.

Hij las tenminste onverstoord zijn dagbladen uit, maar om twee uur in de nacht kreeg hij er genoeg van en wij hebben de edelman zelfs reeds zien geeuwen.

Dat was even voorbij Sleaford, een stadje van omstreeks tienduizend inwoners, maar dat blijkbaar door de « Vliegende Schot » te gering werd geacht om er te stoppen.

Lord Aberdeen stond op en knipte eveneens het licht boven zijn eigen coupé-helft uit.

Het kleine vertrekje was nu in een schier volkomen duisternis gedompeld. Alleen door de ruitjes van de beide middendeuren drong een vaag licht naar binnen, want ook in de rest van de grote wagon, hadden de meeste reizigers hun lampjes uitgedaan, die een vrij sterk en soms hinderlijk licht uitstralen.

Zijne Lordschap vleide zich in een hoekje, trok een reisdeken over zijn knieën, want de nachten waren koud en maakte zich gereed om te slapen.

Nog altijd klonk het zachte snurken van de onbekende medereiziger, die zich zulk een zwijzaam metgezel had betoond. Hij was nu slechts te zien als een vage, vormeloze gedaante en slechts zijn profiel stak gedeeltelijk af tegen de nachtelijke hemel daarbuiten, door het maanlicht doorstraald.

Lord Aberdeen voelde, dat de slaap hem ging overmannen, en hij moest ook even geslapen hebben, toen hij eensklaps de ogen opende, bijna op hetzelfde ogenblik, dat het weer licht in de coupé werd.

Hij keek naar zijn medereiziger en zag tot zijn verbazing, dat deze nog altijd in zijn hoek gedoken zat, thans met het hoofd achteroverleunend en luidersnurkend dan ooit.

En terwijl hij nog naar de man keek, zag hij dat er een soort schok door diens lichaam voer; de man slaakte een diepe zucht en het snorren hield eensklaps op.

— Dat is zonderling! zei Lord Aberdeen voor zich heen, zijn reisdeken van zich afwerpend en ook zijn eigen lamp weer aanknippend. Wie heeft zijn lamp ontstoken? Hij zelf kan het onmogelijk gedaan hebben en ik zag hier toch niemand passeren. Ik had het moeten horen, want deze deuren maken nogal veel lawaai.

Hij wierp een blik door het ruitje van een der deuren. Boven een der scheidingswanden tussen de compartimenten uit, kronkelde een dun rookspiraaltje, en hij zag een reiziger clandestien een paar trekjes aan een sigaret doen, wetende, dat hij zo goed als alleen was en dat de controleur voorlopig niet zo gauw terug zou komen, daar de kaartjes geknipt waren.

Verder zag hij nog een glimmende schoen, die buiten het gangpad uitstak. Verder niets; alles ademde rust.

Toen hij door de ruit van de andere deur keek, zag hij in het rode vollemaansgezicht van een heer in een geruit pak, die staande, de kleine letters van een in rood leer gebonden agenda poogde te ontcijferen, en die een dikke sigaar tussen de lippen hield, die echter niet aangestoken was.

In de coupé daarnaast zat een dame in het zwart met een bleek gezicht, op wier schoot een jongen van een jaar of vier zat en verder zag hij ook daar niets anders meer, dan de hoge, zwarte hoed van een predikant en een stukje van zijn zwart garen handschoen, glad heen getrokken om de hand, waarmede hij een boek vasthield.

Lord Aberdeen stapte over het middenpad heen en deed het hinderlijke licht boven de slapende reiziger weer uit.

Hij merkte daarbij op, dat de schakelaar zo stroef ging, dat er geen sprake van kon zijn geweest, dat door een plotselinge schok van de wagen de schakelaar wellicht was neergedrukt.

Bij het teruggaan stootte hij per ongeluk tegen de voet van de slaper en zijn verbazing nam toe, toen de man dit volstrekt niet scheen te bemerken.

Lord Aberdeen boog zich een weinig voorover en een lichte uitroep van schrik ontsnapte hem.

De ogen van de man waren onder de klep van de reispet wijd geopend, maar zij zagen naar het scheen niets.

Lord Aberdeen boog zich nog dieper over hem heen en zag een weinig schuim op de half geopende lippen. Op de witte huid van de hals was een rond, rood vlekje te zien, of beter gezegd, een soort van robijnen bolletje, dat glinsterde in het felle licht van de leeslamp.

Lord Aberdeen haalde zijn zakdoek uit zijn borstzak en met de punt ervan raakte hij het bolletje even aan; het leek te breken, vloeide uiteen en de zakdoekpunt zoog het als het ware op, het was bloed.

En nu was er bijna niets meer te zien op de hals, daar even boven de witte boord.

Lord Aberdeen vatte de pols van de man. Hij sloeg niet meer. Hij knoopte haastig de overjas, het colbert en het vest los en legde zijn hand onder het hemd op de behaarde, naakte borst, ter plaatse van het hart. Het hart klopte niet meer.

Die onbekende man, daar in de hoek, was dood.

Voor een kort ogenblik keek Lord Aberdeen op hem neer en in zijn grijze ogen had men eerder een soort van gespannen belangstelling kunnen lezen dan medelijden.

Veeleer was het verwondering, een grote belangstelling en dan ook wat norske spijt, omdat hier iets geschied was, hetwelk hij niet kon begrijpen.

Hij opende haastig de voorste deur, de heer met de sigaret verborg dit oor-

pus delicti snel en op een afdoende wijze, door het uit het openstaande portierraam te werpen, terwijl de glimmende schoen het eigendom scheen te zijn van een jonge student, die de gehele bank in beslag had genomen en sliep. Zij schenen de enige reizigers te zijn in die gehele wagonshelft.

Lord Aberdeen bereikte het verbindingsgangetje, als gewoonlijk afgesloten, maar daar hij een conducteur juist zag voorbijgaan over het balkon van de aangrenzende wagon, riep hij deze met luide stem.

De conducteur opende het hekje en Lord Aberdeen zei op rustige, wat gerekte toon :

— In mijn coupé is zoeven een man gestorven, conducteur. Wees zo goed om mee te gaan en het feit te constateren.

Het geval wilde, dat deze beambte Zijne Lordschap kende.

Met een gebaar van schrik riep hij uit :

— Dat is dus die zwarte, lange heer, die met u te Londen al is ingestapt. Mylord ?

Lord Aberdeen knikte slechts; haastig gingen de twee mannen terug en stonden even later tegenover de man, die nooit meer zou ontwaken.

— Zijn kleren zijn in wanorde, merkte de conducteur aanstonds op.

— Dat deed ik, ik heb mij willen overtuigen of zijn hart nog klopte.

— Hoe hebt gij dat gemerkt, Mylord, als ik vragen mag ?

Lord Aberdeen hoorde zeer goed, dat er geen spoor van wantrouwen in de stem van de conducteur was en antwoordde rustig :

— Ik zat te slapen in mijn hoekje en ik moet wakker zijn geworden, omdat ik plotseling zijn snurken niet meer hoorde, zoals men aan het einde van een lange zeereis wakker wordt, als de schroef plotseling ophoudt te draaien.

Hij begreep eerst zelf niet goed, waarom hij deze voorstelling aan de zaak gaf, die niet met de waarheid

strookte. Maar een zeker iets dreef hem de juiste toedracht te verzwijgen. Hier was iets zeer vreemds gebeurd en hij wilde het trachten op te helderen, maar dan alleen, waardoor deze man zo plotseling van het leven was gescheiden.

Hij wist zeer wel, dat het geen beroerte geweest kon zijn, want die vijf tigarige robuste man zag er volstrekt niet uit als iemand, die last heeft van een zwak hart of van al te hoge bloeddruk.

En dan die lamp, dat zonderlinge geval met die leeslamp ?

Het kwam hem bijna onmogelijk voor, dat iemand het compartiment was binnengetreden en de schakelaar had ingedrukt, want hij wist met volmaakte zekerheid, dat hij in een onderdeel van een seconde, nadat het licht was geworden, de ogen had geopend.

Hij had dus stellig de persoon moeten zien, die dat gedaan had.

Schijnbaar onverschillig vroeg hij :

— Ben je op de hoogte van het aantal reizigers in deze wagon ?

— Met u en deze ongelukkige man mee zitten er slechts zeven reizigers in.

— Van welk station ?

— Van Nottingham af. Daar is de geestelijke ingestapt.

— Blijf even hier. Ik ben zo terug !

Lord Aberdeen begaf zich haastig in het gedeelte van de wagon, waar hij nog niet was geweest. Er zaten slechts drie mensen, de predikant, steeds lezend, de man met het rode gezicht in het grijze pak en de vrouw in het zwart

met haar zootje. Feitelijk waren het er dus vier.

De student met zijn lakschoenen, de clandestiene roker, zes, zichzelf en de dode man, het klopte nauwkeurig.

En het leek volmaakt ondenkbaar, dat een van die reizigers binnengekomen en het licht aangedaan zou hebben, op gevaar af te worden gezien.

Maar hoe dan ? En hoe stierf deze man; wie of wat deed hem dit leven verlaten ?

De conducteur was een en al ijver en het bleek, dat hij de man met het rode gezicht goed kende. Het was een geneesheer uit Cambridge, die zich naar een ziek familielid in Schotland begaf.

Hij werd er bij gehaald en hij zei tamelijk nors, na een kort onderzoek :

— Wel, die man heeft natuurlijk een beroerte gekregen of een aanval van hartzwakte ! Dat hij dood is, staat als een paal boven water. Ik zou hem maar uitladen bij het volgende station. Niets meer aan te doen.

Om de lippen van Lord Aberdeen vertoonde zich een vreemde glimlach.

Zijn blik was op de geheimzinnige schakelaar gevestigd, toen hij zacht voor zich heen mompelde :

— En het bloedspatje op de hals ? Neen, het was geen beroerte en het was evenmin een aanval van hartzwakte. Wat het dan wèl geweest is, dat wil en dat zal ik weten, of mijn naam is geen John Raffles ?

HOOFDSTUK II.

DE NEVEL VERDIKT ZICH

De conducteur had in het bijzijn van de dokter en van de man, die als Lord Aberdeen bekend stond, de portefeuille van de dode doorzocht, maar die bevatte niets dan geld, splinternieuwe bankbiljetten, ten bedrage van bijna twaalfhonderd pond en een paar brieven, aanvangende met « Lieve John » en ondertekend « Je liefhebbende Mary ». De enveloppen waren niet aanwezig en die brieven bevatten niet de minste aanwijzing. Zij waren kort, en handelden over de belevenissen van de schrijfster in een ziekenhuis in Bombay.

Men had Raffles aangeboden van coupé te verwisselen, maar hij had koeltjes gezegd dat hij zich reeds vaker in tegenwoordigheid van de dood had bevonden en er niets griezeligs in vond.

En nu zat hij weer alleen met de man, die een kwartier geleden nog leefde, las, ademhaalde en nu reeds koud lag uitgestrekt onder zijn jas.

Toen hij wist, dat men hem niet meer zou komen storen, begon hij met de grootste aandacht de helft van de coupé te onderzoeken, waar dat plotselinge drama, zich als het ware voor zijn ogen, had afgespeeld.

Natuurlijk begon hij met onder de banken te zoeken, ofschoon het bijna onmogelijk was, dat zelfs een kind zich had kunnen verbergen onder die lage, beklede zitbanken.

Hij vond er niets dan een paar propjes papier, die hij zorgvuldig verzamelde en in zijn zak stak.

Hij keek nog eens naar de weer helder brandende lamp en mompelde :

— Hier binnen is niemand geweest om de schakelaar om te zetten; het kan evenmin door een plotselinge schok zijn geschied, blijft de vraag, hoe het dan wel kan zijn gebeurd.

Hij beschutte zijn ogen tegen het schelle licht en onderzocht de zoldering van de wagon. Ook die was van staal en hier en daar met hout bekleed.

Zo hoog mogelijk richtte hij zich op en streek met de rug van zijn hand langzaam langs het gewelfde dak, vlak boven het portierraam, totdat hij een zwakke luchtstroming meende te voelen.

Met zijn wijsvinger tastte hij rond, totdat hij plotseling glimlachend fluisterde :

— Dit gedeelte van het raadsel is dus al opgelost. Een kleine, ronde opening, juist boven de schakelaar, in het dak, groot genoeg om door middel van een rond stokje of potlood, van buiten af de schakelaar neer te drukken. Dat licht schijnt dus te hebben moeten branden, om het moorddadige doel te kunnen bereiken.

Dus, de moordenaar kon niet in het donker werken, maar had licht nodig ! Waarom ? Natuurlijk om te kunnen mikken ? Met een vuurwapen ? Heel zeker niet, een vuurwapen zou zelfs twee wagons verder zijn gehoord ! Het is dus misschien een windpistool geweest, maar in ieder geval is er een klein projectiel gebruikt, want van gift-

gas of iets dergelijks is geen sprake, dat zou ook mij hebben moeten doden. Bovendien liep de moordenaar de kans, dat een der raampjes zou openstaan.

Hij stond een ogenblik in diep gepeins, en vervolgde zijn alleenspraak:

— Het wondje bevond zich aan de voorzijde van de hals, het is dus onmogelijk, dat de man, die door de kleine opening heen het licht deed ontbranden, door diezelfde opening het schot zou hebben gelost.

Zijn ogen dwaalden langs de met een dure houtsoort bekleedde tussenwand.

Hier en daar hingen de onvermijdelijke waarschuwingen en reclameplaten.

Een van die laatste, van wit gemailleerd blik, trok zijn aandacht.

Het was opgehangen aan een verguld koordje en schommelde heel zacht heen en weer, bij de bewegingen van de trein.

Raffles nam het schildje van het vergulde spijkertje, duwde voorzichtig tegen de plek van het hout daaronder en glimlachte opnieuw.

Hij voelde duidelijk, dat het hout een weinig meegaf.

Hij opende de tussendeur, ging het aangrenzende compartiment binnen, ontstak daar het licht en kon zonder enige moeite een vierkant reclamebordje verwijderen, ofschoon het er bedriegelijk veel op geleek, alsof het met vier schroefjes aan de wand was bevestigd.

Hij behoefde slechts het lemmer van zijn zakmes tussen schild en hout te duwen, om het eerstgenoemde in zijn hand te zien vallen; de schroefjes waren tot op een vijfde van hun lengte afgeknepen.

Daaronder was het hout van het paneel uitgezaagd en dat vierkante stukje kon men, met behulp van een op het hout geplakt linnen lusje, heel gemakkelijk lostrekken.

— Dat is duivels handig bedacht, mompelde Raffles, alles weer op zijn plaats brengend en het licht dovend. Maar waartoe die omslag?

Raffles had plaatsgenomen op de bank tegenover die, waarop het levenloze lichaam van de zo plotseling uit

het leven weggerukte man lag uitgestrekt, en dacht enige minuten ingespannen na.

Hij vroeg zich af, waar de moordenaar zich op dit ogenblik kon bevinden.

Het dodelijke, zeer waarschijnlijk giftige projectiel had hij gemakkelijk kunnen afschieten, verborgen als hij was door het hoge tussenschot, voor de andere passagiers in die wagen. Natuurlijk echter had de man zeker moeten weten, dat hij zijn daad ongezien kon volbrengen. Indien er slechts één reiziger had gezeten in het compartiment, waar hij zich heeft moeten opstellen om zijn daad te plegen, dan zou zijn plan zijn mislukt. In ieder geval, had hij zich dus van te voren wel degelijk moeten overtuigen, dat er juist in dat hokje niemand zat.

Had iemand die man dan gezien?

En waar was hij nu? Bij een vaart van 100 kilometer, had hij natuurlijk onmogelijk van de trein kunnen springen, want dat zou op zijn best een zeer zware verwonding hebben betekend en zeer waarschijnlijk de dood.

Raffles stond haastig op en ging het aangrenzende compartiment weer binnen.

Een van de vensters daarin was geheel neergelaten; Een straffe wind woei naar binnen. Raffles stak het hoofd een weinig naar buiten en keek omhoog.

Voor een handig, sterk en stoutmoedig man betekende het niet heel veel uit het raampje te klauteren en zo boven op de wagen te klimmen, want overal bevonden zich uitsteeksels en stangen.

Maar nu deed zich eerst een ander raadsel voor, dat een oplossing vroeg.

Het was ondenkbaar, in ieder geval zeer onaannemelijk, dat nog meer van die reclameschildjes waren losgemaakt en dat op nog andere punten een tussenschot was uitgezaagd.

Neen, de moordenaar had met zekerheid geweten, dat het slachtoffer juist daar zou plaatsnemen, in dat hoekje, in dat afgezonderde hokje.

Toen bedacht Raffles, dat men ook in deze nachttrein plaatsen kan bespreken, zelfs twee dagen van tevoren. Wellicht had dus een medeplichtige de moordenaar op de hoogte gebracht.

Wanneer Raffles tot zover met zijn onderzoek en zijn redenering was gekomen, hield hij zich weer met de moordenaar bezig.

Als hij op de wagon was gekropen, dan moest hij er in ieder geval nog altijd zijn. Geen ogenblik had de trein zijn vaart verminderd, sedert het tijdstip waarop die man met zijn zwarte ogen opschokte van zijn plaats, terrugvie en stierf.

Hij raadpleegde zijn horloge en bemerkte, dat er nog slechts tien minuten overbleven, alvorens de Express te Birmingham zou stoppen.

Misschien zou de moordenaar kans zien, bij het minderen van de vaart, van de sneltrein te springen en in de duisternis een goed heenkomen te zoeken. Dat moest tot iedere prijs voorkomen worden. En, kort beraden, opende Raffles in zijn eigen coupé een raampje en klauterde met bewonderenswaardige vlugheid naar buiten.

Zich vastgrijpend aan een paar stalen steunen voor de draad van de noodrem, hees hij zich op en kon nu het gehele, flauw afgeronde dak van de wagon overzien.

Er was echter geen spoor van enig menselijk wezen te ontdekken, evenmin als op de andere wagon, voor zover hij dit kon onderscheiden in de duisternis en het leek ook bijna onmogelijk, dat zelfs een volleerde acrobaat zich op de duur zou kunnen handhaven op deze gladde, afhellende, stalen oppervlakte.

Terwijl zijn verbazing groeide, liet Raffles zich weer naar binnen glijden en vroeg zich verwonderd af, op welke wijze de moordenaar dan toch wel had kunnen ontsnappen.

Toen schoot hem plotseling te binnen, dat de man misschien een nage maakte sleutel had gehad, waarmee hij de ijzeren hekdeuren had kunnen ontsluiten, die de smalle gangtjes tussen

de wagons afsloten. Indien dit zo was, dan had hij gemakkelijk een andere wagon kunnen bereiken en zich daar bij de reizigers hebben kunnen voegen, na het moordwapen te hebben weggegoorpen. In dat geval zou niemand het zelf maar hebben kunnen wagen de man te beschuldigen!

— Deze zaak is door slimme duivels op touw gezet, zei Raffles halffluid tot zichzelf, neerziende op de dode. Maar ik zal het ophelderen, al moest ik er een week aan besteden.

Juist op dat ogenblik sloegen de remblokken knarsend tegen de wielen, lichten flitsten voorbij, de trein minderde zijn vaart en een ogenblik later schoof hij het grote, overdag zo roezemoezige station van Birmingham binnen, dat nu echter bijna verlaten was.

Raffles boog zich onmiddellijk uit het portierraam en zag hoe de hoofdconducteur op het perron sprong, haastig op de stationchef toeliep en een paar woorden met hem wisselde.

Raffles kende die chef zeer goed en dat was wel een geruststelling, toen deze heer met zijn blauwe pet, in gezelschap van de hoofdconducteur haastig kwam toelopen, de wagon binnenstapte en zich heenboog over de dode.

— Ja, daar is niets meer aan te doen Mylord. Het moet een zeer onaangename ervaring voor u zijn geweest in gezelschap van een lijk te zijn.

— Dit viel nogal mee, ik heb het laatste gedeelte van de wereldoorlog meegestreden, zei Raffles droogjes.

— Is het lijk onderzocht, chef?

De hoofdconducteur knikte, stak opnieuw zijn hand in de binnenzak van de dode man, haalde er de splinter-nieuwe portefeuille uit en stelde ze de stationschef ter hand, dié met een verbaasd gezicht kennis nam van de rijke inhoud, van de beide brieven, en toen zelf de portefeuille weer in de zak stopte met de woorden:

— Het lijk moet naar de ongevallenpost gedragen worden. Blijf hier, ik zal een paar mannen met de brancard sturen. Mylord, wilt u zo goed zijn mij enige bijzonderheden mee te delen.

— Hoe lang stopt de trein hier ?

— Zeven minuten, maar als het noodzakelijk is, zou ik hem kunnen laten wachten.

— Dan volg ik u, mijnheer.

Raffles schoot haastig zijn overjas aan, zette zijn hoed op, greep zijn valies uit het net en volgde de chef door de wagon, waar men reeds iets gemerkt scheen te hebben, naar het perron, waar hij hem haastig mededeelde wat hij had waargenomen, met uitzondering echter van de zonderlinge ontdekkingen die hij gedaan had.

Twee minuten daarna droeg men de dode man op een brancard naar het kleine gebouw van het Rode Kruis, aan het einde van het perron.

Weer een minuut later kwam de hoofdconducteur, met een bleek gelaat, de stationschef, die juist met Raffles stond te praten, een zeer vreemde mededeling doen; toen men de onbekende in het lijkenhuisje had gebracht en zijn zakken wilde ledigen, bleek het, dat de portefeuille met de kostbare inhoud spoorloos verdwenen was. En weer een

paar minuten later had Raffles aan Charles Brand een dringend telegram gezonden met de volgende inhoud :

Kom onmiddellijk met de snelste auto naar Birmingham. Stap af in het Terminushotel.

De hoofdaanleiding tot de verzending van dit telegram was de volgende :

In die ene minuut had Raffles, naar een sigaret tastend in de zijzak van zijn colbert, een propje papier gevonden, behorende tot de vodjes, die hij onder de zitbank had ontdekt en ontvouwd.

Het was een hoekje van een brief, met een vrouwenhand geschreven en het bevatte de volgende afgebroke woorden en zinsneden :

*ijn wraak-
even staat
naar het vas-
ika te bereiken
n leven in
a. s. Vrijdag te
rie Ooievaars.
sis met de nacht
liefhebbend
ary*

HOOFDSTUK III.

DE GOUDEN STER

— Mijn waarde, je kent nu eenmaal mijn voorliefde voor ingewikkelde en schijnbaar onoplosbare raadsels! Daarom heb ik je laten komen, in plaats van rechtstreeks naar mijn landgoed in de Schotse bergen te gaan. Dat heeft de tijd nog en deze wonderlijke zaak, deze sluwe moord, gevolgd door diefstal, heeft mijn volle aandacht getrokken.

Raffles sprak deze woorden tot Charles Brand, zijn trouwe medewerker en vriend, nadat hij ongeveer zes uren geslapen had en dadelijk was opgestaan, nadat de hotelportier hem gemeld had van diens komst.

Hij vermoedde wel, dat Raffles niet geheel en al voor zijn eigen genoegen in Birmingham was gebleven.

Hij had namelijk een vriendelijke uitnodiging ontvangen van de onmiddellijk gewaarschuwde commissaris van politie, de stad Birmingham niet te verlaten, nu zijn getuigenis van meer waarde bleek te zijn, dan aanvankelijk werd gedacht.

Die getuigenis werd zelfs in de loop van de dag nog aanzienlijk waardevoller, want de hoofdconducteur van de trein, die natuurlijk op de bepaalde tijd verder was gereisd, na omstreeks vijftien reizigers in Birmingham te hebben afgezet, ontdekte tijdens de rit hetzelfde wat Raffles reeds ontdekt had, het loszittende reclameschildje en het uitgezaagde stukje paneel!

Onmiddellijk vlogen de telegrammen langs de draad heen en weer en nog

vóór de dag aanbrak was het ganse apparaat, waarvan de Gerechtigheid zich bedient, om de boosdoener te bestraffen, of liever om hem in handen te krijgen, in werking gesteld.

— Maar ik ben nog volstrekt niet op de hoogte! zei Brand, die op de hielen van Raffles, de nog geheel verlaten conversatiezaal binnentrad. Wat ik van de zaak weet, vernam ik uit een extraditie, die ik van een jongen op siraat gekocht heb, op enige tientallen meters van het hotel!

— Ga daar dan zitten, dan zal ik het je mededelen.

De beide vrienden namen plaats bij een der grote ramen en in weinige woorden, maar zo, dat Brand binnen een paar minuten de gehele zaak kende, alsof hij ze zelf had beleefd, deelde Raffles mede wat er in de trein geschied was.

Maar toen Raffles zweeg, zei Brand verbaasd en hem met zijn grote, blauwe ogen onderzoekend aankijkende:

— Maar mijn hemel, wat hebben wij met die zaak te maken? Laat de politie het ophelderen. Zelfs al zouden wij de moordenaar vinden, wat zouden wij met hem moeten uitrichten?

— Hem straffen, Charles. Maar daarover gaat het niet in de eerste plaats. Er zit meer aan deze zaak vast, dan je denkt. Het is geen gewoon complot en meer dan een gewone wraakneming. Hier, bestudeer dit stukje eens van een brief, die ik het slachtoffer heb zien lezen, in stukken scheuren en toen uit het

coupéraam heb zien werpen. Dit hoekje is natuurlijk teruggewaaid, zonder dat hij het merkte, hij heeft het naast zich op de bank gevonden, gedachtenloos tot een propje gekneet en onder de daartegenover liggende bank geworpen.

Raffles had het hoekje papier zorgvuldig glad gestreken en stak het Brand toe.

— Maar daar is geen touw aan vast te knopen, zei deze op een toon van wanhoop, na het een paar maal te hebben gelezen.

— Vindt je ? vroeg Raffles rustig. Ik ben van een andere mening. Ik lees er vrij veel dingen in, die voor het onderzoek van belang zouden kunnen zijn. Laten wij eens beginnen met de ondertekening. Het is duidelijk, dat de brief dwars door een naam is afgescheurd en wij hebben dus klaarblijkelijk te doen met dezelfde Mary, die de man uit Bombay de twee brieven schreef, die in zijn zo raadselachtig verdwenen portefeuille werden gevonden !

— Dat wil ik toegeven, maar de rest ?

— Op de zesde regel wordt van een Vrijdag gesproken, dat was gisteren, de dag van de misdaad. Wat de Drie Ooievaars betreft, als je Birmingham kende, zou je weten, dat het een heel oud hotel is, waarover Dickens in een zijner boeken heeft geschreven, en dat in een der oudste stadswijken is gelegen. Wij zien dat naast het woord « ooievaars » de zin uit is, want er staat een punt. Het woord eis kunnen wij gerust aanvullen met een r en het afbreektaken na het woord nacht, durf ik wel aanvullen tot nachttrein. Vindt je, dat ik te ver ga, zeg het dan gerust.

— Neen, die verklaring is zeer aannemelijk. Maar ook dan begrijp ik nog niet veel van de inhoud, antwoordde Brand.

— Maar mijn waarde Charles, het kan toch bijna niet anders, of wij hebben hier met een dringende waarschuwing te doen aan de ontvanger van de brief, waarvan hier een deel voor je ligt. Bedenk eens, dat het woord Amerika er in genoemd wordt, wijkplaats

voor alle misdadigers en achtervolgden. Voorts vinden we er het woord wraak in en dan is er sprake van iemand, die een ander naar het « leven staat », want zo mogen wij de twee woorden op de tweede regel gerust completeren. De brief is verder in grote haast geschreven en in een staat van opwinding, die tengevolge had, dat de hand van de schrijfster beefde en dat dus ook de letters die zij schreef, als het ware sidderden. Tenslotte vestig ik er nog je aandacht op, dat de man deze brief heeft willen vernietigen. Toch is hij door zijn noodlot achterhaald en dat was zijn bitterste vijand. Wat was zijn misdaad ? Men kan er slechts naar raden, want zij moet ernstig zijn geweest in de ogen van zijn vijanden, zo ernstig, dat hij er de dood mee verdiende. En als je het goedvindt, zullen wij nu onmiddellijk naar de Drie Ooievaars gaan en pogen in aanraking te komen met de vrouw, die deze brief schreef en die vruchteloos zal wachten op de man, die zij heeft willen waarschuwen.

— Bedenk, Charles, dat ook zij in groot gevaar verkeert.

— Waarom ?

— Wel, omdat zij het slachtoffer heeft durven waarschuwen.

— Wat is je mening over die gestolen portefeuille ?

— Mijn mening ? Wel, het is het werk van een sluwe en goed getrainde bende ! En het zou mij niets verwonderen, als het bleek, dat de dode man er lid van is geweest. Het wordt nu ook duidelijker, hoe de moordenaar heeft kunnen ontsnappen ! Waarschijnlijk had dat heerschap ergens een uniform of kruierskiel verstoep of in een koffertje bij zich en hij heeft die rustig op een der retirades aangetrokken, even vóór de trein het station binnenreed. Hij heeft zich bij de kruiers gevoegd, en toen zal het hem niet zo moeilijk zijn gevallen de portefeuille te roven. In ieder geval, ik wil en ik zal die portefeuille in mijn bezit hebben. En nu zullen we aan het werk gaan; het zal mij goed doen dunkt mij !

— Goed doen ? vroeg Brand met een twijfelachtige klank in zijn stem. Alsof wij de laatste weken hebben stilgezeten ! Alsof wij niet herhaaldelijk de kans hebben gelopen, dat de politie zich meer met ons bemoeide, dan goed voor ons was.

— Dat gevaar heb ik het grootste deel van mijn leven gelopen, Charles, zei Raffles, schouderophalend ! Ben je gereed, en niet vermoeid na de rit ?

— Volstrekt niet ! Toevallig ben ik gisteravond vroeg naar bed gegaan en ik ben klaar wakker, naar ik hoop.

— Dan zullen wij nu eerst naar het kleine huis aan de stadsgrens gaan, dat je een half jaar geleden voor mij gekocht hebt en waar wij ons behoorlijk kunnen vermommen, want het zou zeer gevaarlijk voor mij kunnen zijn, deze zaak verder te willen onderzoeken als Lord William Aberdeen.

Zij verlieten het hotel, namen een taxi, gaven de chauffeur de naam van een groot plein op, stapten daar uit en legden het overige van de weg te voet af.

Het huis in kwestie was klein en al bijzonder gunstig gelegen voor het speciale doel, waarvoor Raffles het voor een geringe prijs had aangekocht.

Het was niet anders dan een oude boerenhoeve, die omgeven was door in aanbouw zijnde bouwblokken, waarvan er echter geen enkele voltooid was. Wat verder op stonden nog meer oude, reeds lang verlaten en onteigende hoeven, sommige half in puin gestort.

Men kon het huis aan drie kanten betreden, en ook dit was een groot gemak, al was er heinde en ver geen levend weze te zien, behalve misschien in de verte nu en dan een waker, die het toezicht moest houden op de in de steek gelaten, nog niet voor de helft afgewerkte huizen.

Het was in de stevig afgesloten kelder van deze hoeve, dat Raffles een aantal vermommings geborgen had, zoals hij dat placht te doen in minstens twaalf andere grote steden van Engeland en Schotland.

De beide mannen besteedden er een half uur aan, zich zodanig te vermommen, dat geen hunner herkend zou kunnen worden.

Zij sloten vervolgens de kelder en het huis weer goed af en begaven zich stadwaarts, eenvoudig gekleed en gelijkend op handelsreizigers.

Zij namen opnieuw een taxi, maar voorzichtigheidshalve bevelen zij de chauffeur te stoppen, toen zij nog een straat ver van het oude hotel verwijderd waren.

De Drie Ooievaars maakte inderdaad een wat zonderlinge indruk, met zijn oude puntgevels, zijn luifels en zijn fraai, ovaal uithangbord, temidden van de moderne, verbouwde huizen, die het omgaven.

De beide mannen begaven zich, — het liep toen tegen tien uur, — naar de eetzaal, een fraai vertrek voor oudheidkenners met haar zware, eikenhouten zolderbalken, haar in lood gevatte ramen en haar buffet uit de tijd van Karel I, versierd met tinnen kroezen en zilveren drinkkannen. Zij konden, met hun kroezen schuimend bier vóór zich, er nog nauwelijks enige minuten gezeten hebben, of de deur ging open en een vrouw trad binnen, die dadelijk moest opvallen door haar donkere schoonheid, ofschoon zij zeker niet heel jong meer was, hetgeen men zou moeten afleiden uit de diepe groeven naast neus- en mondhoeken.

De ogen waren zeer groot, groenachtig grijs en hadden op dit ogenblik een starre, enigszins verwezen uitdrukking.

Het gelaat was strak en bleek, en Raffles merkte dadelijk op, dat zij de vuisten gebald had en een kort ogenblik doodstil bleef staan, nadat zij de deur achter zich gesloten had. Daarop wreef zij over het lage, doch goed gevormde voorhoofd, wierp een verwilderde blik om zich heen en tastte eensklaps wankelend naar een stoel.

Toen pas kreeg zij de twee mannen in het oog, die in een donker hoekje van de zaal gezeten waren. Zij her-

stelde zich aanstonds, ofschoon het haar blijkbaar grote inspanning kostte en liep met vaste schreden op een kleine tafel bij het raam toe, bedekt met schrijfbehoeften.

Zij zette zich daar neder en begon onmiddellijk met koortsachtige haast te schrijven.

Na een oogenblik stond Raffles op, slenterde naar het andere raam, keek naar buiten, neuriede wat, gebruikte zijn tandenstoker en bestudeerde zogenaamd een paar ouderwetse zeestukken, die in oude vergulde lijsten aan de wand hingen.

Toen liep hij achter de stoel van de schrijvende vrouw, wierp snel een blik over haar schouder en drentelde onverschillig verder, juist toen zij ongeduldig en snel het hoofd naar hem omwendde.

Hij gaf Brand een wenk en het volgende oogenblik stonden de beide mannen naast elkander in de brede, marmeren gang.

— Zij is het ! fluisterde Raffles. Het is haar handschrift. Het is de Mary van het briefstukje en van de twee brieven, in de verdwenen portefeuille. Waarschijnlijk heeft zij zoeven pas vernomen, dat haar waarschuwing te laat kwam, in de wind is geslagen, en dat haar man of minnaar dood is.

Brand herinnerde zich het vertrokken, witte gezicht van de vrouw, haar houding, de blik van haar starre ogen en hij was er zeker van, dat Raffles gelijk moest hebben.

— Wat schreef zij ? vroeg hij zacht.

— Dat kon ik onmogelijk zien. Zij was wantrouwend en ik durfde niet blijven staan. Ik denk echter, dat zij in haar brief mededeling deed van het gebeurde. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat die vrouw heel goed weet, dat haar vriend geen natuurlijke dood gestorven is en van die wetenschap zal zij natuurlijk kennis hebben gegeven aan de politie. Charles, wij hebben nog wel enige oogenblikken de tijd, kom vlug mee, maar jij houdt het hotel in het oog, want van nu af mag zij geen stap doen, zonder dat wij haar gadeslaan.

— Hoe zo ? vroeg Brand, tamelijk ongerust over de uitdrukking, die hij op het gelaat van Raffles las.

— In de eerste plaats omdat ook deze vrouw gevaar loopt en in de tweede, omdat ik van haar verwacht, dat zij ons weer op het spoor van de dikke portefeuille zal brengen.

— Maar die vrouw is stellig eveneens een misdadiger, tenminste als jouw vermoedens juist zijn. Wat hebben wij ons dan met haar te bemoeien ? Laat zij haar noodlot tegemoet gaan.

— Dat klinkt niet zeer ridderlijk, Charles en ik weet, dat je over vijf minuten spijt zult hebben van deze wens ! Een vrouw, als zij komt te staan tegenover een overmacht, behoort altijd beschermd te worden.

Brand gaf geen antwoord meer. Een enkele blik op het gezicht van zijn wonderlijke vriend was voldoende geweest om hem te overtuigen, dat iedere poging tot verzet hier moest falen. Dat gelaat stond strak, vastberaden, bijna woest. Er was hier een laffe sluipmoord gepleegd en al was het slachtoffer hoogst waarschijnlijk een schelm, het bleef een sluipmoord en Raffles zou dit straffen, tot iedere prijs.

Terwijl Brand zich naar buiten begaf en op een veilige afstand het hotel in het oog hield, bleef Raffles in de vestibule, en daar deed hij goed aan, want enkele tellen later kwam de vrouw uit de conversatiezaal en zei, driftig en gehaast, tot de portier :

— Ik vertrek met de eerste trein. Laat mijn bagage naar het station brengen. De rekening.

Zij wachtte niet eens het antwoord van de portier af, maar ging blootshoofds het hotel uit en stak de straat over in de richting van een brievenbus.

Onmiddellijk drentelde Raffles de conversatiezaal weer binnen en ging naar het tafeltje, waaraan de vrouw had zitten schrijven.

Hij boog zich over het vloeiblad heen en even plooiden zich zijn lippen tot een glimlach. Het blad was pas zeer kort geleden vernieuwd en vrij duidelijk tekende zich een spiegelschrift, hier en

daar een deel van een geschreven brief af. Raffles haalde zijn zakspiegeltje te voorschijn en ontcijferde al heel gemakkelijk een aantal regels, voor de helft afgedrukt van nog natte inkt, afkomstig van hetgeen de vrouw zoeven had geschreven. Hij haalde een stukje papier te voorschijn en schreef vlug over, wat hij daar gelezen had. Nauwelijks was hij hiermede gereed of hij zag door het venster de vrouw terugkeren, het hotel weer binnengaan en met de lift naar boven gaan.

Op zijn beurt ging hij de vestibule binnen, drukte de portier een geldstukje in de hand en vroeg op zijn beminlijkste toon :

— Zou je mij de naam van die dame kunnen zeggen ?

De portier poogde eerst een streng gezicht te zetten, knipoogde toen en zij fluisterend :

— Drommels knap vrouwtje, nietwaar mijnheer ? Jammer, dat ze al weer weg gaat. Mary Mortimer is haar naam.

Raffles knikte de man toe en vroeg toen :

— En waarheen is de reis ?

— Wel, ze zal weer teruggaan naar de plek, vanwaar zij gekomen is, Londen ! Ze is drie dagen hier geweest en ze scheen iemand te verwachten, die niet is komen opdagen ! U bent toch bijgeval die mijnheer niet ?

— Neen, vriend, ik ben die mijnheer niet ! antwoordde Raffles met een vreemde glimlach.

Met deze woorden ging hij het hotel uit, liep vlug op Brand toe en fluisterde :

— Niets houdt ons meer hier, geloof ik, Charles. De vrouw keert naar Londen terug. Heb je soms iets bijzonders opgemerkt ?

— Ik weet niet of het iets bijzonders is, maar die kerel daar, in zijn elegant costume, dat wat al te elegant is, staat hier minstens even lang als ik en schijnt het hotel in het oog te houden.

Zich schijnbaar bezighoudend met een etalage, keek Raffles in de aangeduide richting en hij zag een inderdaad wat al te keurig gekleed heer, wiens gelaat hij vaag meende te herkennen.

Plotseling viel het hem in, dat hij die man de dag tevoren op het perron had gezien bij de draagbaar, gekleed in een kruierskiel.

Hij stond nog in beraad of hij maar liever de man niet dadelijk zou laten arresteren toen deze een eind maakte aan die onzekerheid, door plotseling te verdwijnen.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, haalde er het beschreven velletje papier uit en stak het Brand toe met de woorden :

— Lees dit ! Ik vond het afgedrukt op de vloeiigger op de schrijftafel van het hotel. Je zult er uit opmaken, dat wij met hoogst gevaarlijke tegenstanders te doen krijgen, met de bende van de Gouden Ster !

Brand voelde zich een weinig verbleken, want de bende, die Raffles daar genoemd had, behoorde tot de gevaarlijkste, onverschrokkenste en slimste van geheel Londen. De leiders ervan deinsden voor geen enkele misdaad terug, hoe laaghartig ook en de bende was des te gevaarlijker, omdat schrandere, welonderwezen, soms zelfs geniale mannen er lid van waren.

Toen vestigde hij zijn blik op het stukje papier en las het volgende :

Mijn aangeboden John,

Je dolzinnige daad heeft de gevolgen gehad, die ik er van verwachtte. Alles is ontdekt en de Heilige Zeven van de Gouden ster zijn wraakzuchtig. Ik vrees het ergste. Je leven staat op het spel. Vlucht zo spoedig mogelijk naar het vasteland, of, nog beter, tracht Amerika te bereiken.

Ik weet, dat ik hierdoor zelf mijn leven in gevaar breng, maar ik wacht je a.s. Vrijdag te Birmingham in het hotel de Drie Ooievaars.

Neem je in acht, John en nogmaals : reis met de nachttrein.

Je liefhebbende Mary.

HOOFDSTUK IV.

DE MAN ONDER DE BANK

Raffles liet aan Brand de zorg over, de nieuwe snelle auto weer naar Londen terug te brengen, nadat Brand zijn vermomming weer zou hebben afgelegd in de kelder van het eenzame huis. Hij zelf echter liet door een kruier zijn valies van het hotel halen, teneinde de vrouw niet uit het oog behoeven te verliezen en begaf zich naar het station.

Het was er vrij druk van reizigers, die in de richting van Londen reisden. Hij liep slechts een paar stappen achter Mary Mortimer, toen deze het station binnenging, naar het bagagekantoor ging, om een vrij grote koffer te laten inschrijven en toen met het biljet voor de eerste klasse, dat Raffles haar had zien kopen naar het perron ging.

Raffles had zijn retourbiljet nog, dat hij had laten afstempelen in de vroege morgen van dezelfde dag en kon dus dadelijk in de trein stappen, die zoeven was komen binnenrollen.

Zoals gewoonlijk was de eerste klasse zeer slecht bezet en hij vermoedde, dat de vrouw dit met opzet had verkozen, alleen om ongestoord te zijn.

Het was ditmaal een trein met een zijgang, waarop de coupé's uitkwamen.

Raffles nam waar, hoe de vrouw in een van die keurige kamertjes binnestapte, haar valies in het net tilde, de schuifdeur sloot en zich in een hoek wierp, als iemand die dodelijk vermoed is.

Een ogenblik later sprong zij weer op, deed de deur met een ruk open en doorliep de gehele wagon, van voor tot

achter, in alle coupé's een blik werpend.

In de gehele wagon zaten niet meer dan vijf reizigers, onder wie twee bejaarde dames.

— Ze is bang! mompelde Raffles voor zich heen. Reeds nu vreest ze voor de wraak van haar bendegenoten, nu zij het heeft durven wagen de ter dood veroordeelde te waarschuwen.

De vrouw kwam weer terug van haar onderzoekingstocht en toen Raffles even op de gang trad, zag hij haar weer in haar coupé gaan en de deur sluiten.

Twee minuten later vertrok de trein; het was wel geen express, maar toch een sneltrein, die bij het vallen van de duisternis in Londen zou aankomen en die onderweg slechts een paar stations aandeed.

Het zou minstens een uur duren, voor hij weer stopte.

Raffles zat in gedachten verzonken in zijn hoek. De commissaris van politie te Birmingham zou misschien vreemd opkijken, nu Lord William Aberdeen zo plotseling de stad had verlaten, terwijl zijn getuigenis toch van groot gewicht kon zijn bij het proces, dat zou volgen, zodra men de dader of de daders van de geheimzinnige treinmoord gegrepen had, maar daarvan trok Raffles zich niet veel aan.

Hij kon een briefje schrijven, waarin hij zou mededelen, dat dringende zaken hem hadden weggeroepen, maar dat hij later weer ter beschikking van Zijn Edelgestrenge zou zijn.

Tien minuten na het vertrek van de trein verscheen de conducteur en knipte de kaartjes.

Raffles wachtte tot de man de volgende wagon was binnengegaan, schoof toen de deur open, stapte de gang in en drentelde langzaam langs de verlaten coupé's, tot aan die, waar Mary Mortimer gezeten was.

Daargekomen, stond hij een ogenblikje stil en scheen in zijn zakken naar een sigarenkoker te zoeken.

Hij deed het alleen, om zich te overtuigen, dat de gang volmaakt verlaten was en toen schoof hij haastig de deur open, deed ze achter zich dicht en ging rustig tegenover de vrouw zitten, die verbleekte en een bijna werktuigelijke beweging maakte naar de noodrem, ofschoon zij daar vrij ver van verwijderd zat.

Raffles glimlachte, ofschoon die lach zijn gelaat niet verhelderde en zei op ernstige toon :

— Ik zie, dat je zeer bevreesd bent, Mary Mortimer. Maar stel je gerust, ofschoon ik anders stellig je vijand zou zijn, zo kun je mij thans beschouwen, zo niet als een vriend, dan toch als iemand, die met je meevoelt. Je verkeert in een zeer groot gevaar, nietwaar ?

De vrouw staarde Raffles met haar grote, grijsgroene ogen zwiingend aan en kon er met moeite uitbrengen :

— Wie ben je ? Kom je om me te doden ?

— Neen !

— Hoe weet je dan wat er gebeurd is ?

Raffles wachtte er zich wel voor, te zeggen, dat hij bij de moord aanwezig was geweest en hij antwoordde, schouderophalen :

— Alsof het niet in alle ochtendbladen van Birmingham had gestaan. Maar ik weet meer. Ik was in je hotel.

— Ja, nu herinner ik mij je gezicht ! Je bespionneerde me !

— Dat is een lelijk woord ! Laat ons zeggen, dat ik je gadesloeg. Overigens, er waren er meer, die dat deden. Er was, om een voorbeeld te noemen, een

allerkeurigst gekleed heer, tamelijk donker, met een olijkleurig gezicht, die heel veel belang in je hotel scheen te stellen. Wat is er ? Grijpt je dat zo aan ?

De vrouw was inderdaad asgrijs geworden en die tint spreidde zich tot in haar hals uit, terwijl ze achteroverleunde en de ogen bijna geheel sloot. Haar stem klonk rauw en schor, toen zij er eindelijk uitbracht :

— Hij, hijzelf !

— Een invloedrijk lid zeker, misschien wel een luitenant, of zelfs een kapitein ?

— Stil ! Om 's hemels wil, still riep de vrouw overeindspringend en rondziende. Spreek niet gekscherend over die dingen, zelfs een treincoupé heeft oren !

— De coupé's aan weerszijden zijn leeg en die daarnaast, eveneens, zei Raffles rustig.

— Maar wie ben je, die me dat alles zegt ? Wat wil je van mij ? Waarom kom je hier ?

— Ik wil je trachten te beschermen tegen de Raad van Zeven ! Je bent zo goed als gevonnisd, Mary Mortimer, omdat je de man gewaarschuwd hebt, die ter dood was veroordeeld. En na hem zullen zij de vrouw willen doden, die inbreuk heeft durven maken op de ijzeren wetten van De Gouden Ster !

— Ik weet niet hoe je dit alles ontdekt hebt, maar waarom zou ik het ontkennen. Als er geen wonder gebeurt, dan ben ik verloren. Misschien, als ik Londen heelhuids kan bereiken, dan wil ik nog geloven, dat er een kleine kans voor mij is.

— Wat zou je onderweg kunnen gebeuren ? vroeg Raffles. Het is klaarlichte dag.

— Wat is met Achilles Marinopoulos gebeurd ? vroeg de vrouw plotseling op woeste toon. Is hij soms niet laaghartig vermoord in een trein, terwijl hij op weg was naar de vrijheid, naar het geluk ?

— Dat was dus zijn naam ? vroeg Raffles snel. Waarom noemde gij hem dan John ?

— Achilles is geen naam ! antwoordde de vrouw stroef. Hij is een Griek, en ik heb hem een Engelse naam willen geven. Overigens, ik heb mij versproken, ik had hem niet mogen noemen.

— Wat had Marinpoulos gedaan of mag je ook dat niet zeggen ?

— Hij had met vier andere leden een slag geslagen. De opbrengst had, als steeds, aan de Zeven ter hand gesteld moeten worden. Hij had zich moeten vergenoegen met enkele schamele procenten. De grootheid van de som verleidde hem. Hij verloor het hoofd, behield alles en sloeg nog een van zijn vier medewerkers dood. Dat tekende zijn vonnis. Zij hadden de Ster en de Koord willen thuissturen...

Raffles wist maar al te goed, wat deze uitdrukking betekende. Wie alleen de Ster kreeg, ontving een der ergste waarschuwingen, wie daarenboven de koord van groene zijde kreeg thuisgestuurd, die was ter dood veroordeeld.

— Schreef je hem uit Parijs ?

— Neen, dat durfde ik niet. Ik wist, dat ze mij wantrouwden. Pas in het hotel te Birmingham waarschuwde ik hem, en de duivel moet hen geholpen hebben, anders weet ik niet hoe ze er achter kwamen. Want ik richtte de brief naar een adres, dat hij en ik alleen kenden.

— Het was niet de duivel, het was het vloeiblad, zei Raffles zacht. Met behulp van een spiegelkje heb ik alles kunnen lezen. En luister nu, Mary Mortimer. Ik ben John Raffles. Waarom schrik je nu ? Ben ik niet half en half je gelijke ? Ik ben Raffles en ik wil je bijstaan. Maar ik moet inlichtingen van je hebben. Je moet mij zeggen, wie de portefeuille kan hebben gestolen. Zonder jouw hulp zou ik de bende wel kunnen bestrijden, maar met jouw bijstand kan ik ook wraak voor je nemen en de moordenaars laten vatten.

De ogen van de vrouw waren begonnen te schitteren en zij schreeuwde het bijna uit :

— Ik neem het aan ! Ik ben van nu af je helpster ! Hier... hier is mijn hand !

De hand, die Raffles aanvatte, was gloeiend heet als van een koortslidster.

Zo driftig had zij zijn vingers gevat, dat de sigaar, die Raffles nog altijd in de hand hield, op de grond viel.

Hij bukte zich rustig, om ze op te rapen, maar ze was onder een der banken gerold en even tastten zijn vingers daar rond, voor hij de vluchteling gegrepen had.

Een zeer kort ogenblik raakten die vingers iets hardes, kouds aan...

Rustig sprekend, richtte hij zich op met de sigaar tussen zijn vingers, maar hij kon toch niet beletten, dat zijn plotselinge ontdekking voor korte tijd de kleur van zijn gelaat verdreef en in zijn ogen een zonderling licht bracht.

De vrouw, die al zijn bewegingen gevolgd had, moest ongetwijfeld iets op zijn gelaat gelezen hebben, want reeds opende zij de mond om te schreeuwen, toen Raffles bliksemsnel zijn hand op haar lippen drukte en met volmaakte kalmte zei :

— Zodra ik in Londen terug ben, zal ik je komen bezoeken en zullen wij over onze plannen spreken. Ik zal nie rusten voor de bedrivers van die laf hartige moord gestraft zijn. Bevatte die portefeuille het gestolen geld ?

— Ja, bijna twaalfduizend pond sterling.

Terwijl Raffles sprak, had hij zijn opschrijfboekje tevoorschijn gehaald, een blaadje uitgescheurd en opgeschreven :

Laat door niets merken, dat wij het ontdekt hebben. Er ligt een man onder de bank, waarop je zit. Hij heeft een Browning, een revolver, of een zwaaie windpistool in de hand. Ga rechtuit onder de bank liggen, ongedwongen, anders zou hij misschien nog op je benen mikken.

Mary Mortimer had zich geheel hersteld en haar stem klonk natuurlijk, toen zij zei :

— Ik zal alles doen wat je mij zegt en in Londen kun je op mij rekenen. De honden zullen zien, waartoe ik in staat ben. Niets kan mij nu meer schelen, en wat ik weet, dat zal ik je zeggen. Maar veel is het niet, reken daar maar vast op. Er zijn wel vijf rangen en een lui

tenant weet nooit, wat zijn kapitein gaat doen, meestal weet hij niet eens wie die kapitein is.

Terwijl zij sprak, had zij heel rustig haar benen opgetrokken en zich op de bank uitgestrekt, terwijl Raffles intussen uit zijn binnenzak een klein étui had genomen, het geopend en er een zeer klein, nikkelen spuitje uitgenomen, zeker niet zo groot als een vulpenspuitje. Het had een naaldscherpe punt en toen Raffles even voorzichtig op de piston drukte, vertoonde zich onmiddellijk een fijn druppeltje aan het einde van die punt.

Doorgaande met spreken, bukte hij zich. Hij had nauwkeurig de plaats onthouden, waar hij het harde ding ontmoet had.

Nu viel hij plotseling op zijn knieën, greep tegelijkertijd onder de bank en vatte in de ijzeren omklemming van zijn linkerhand de pols, die nog juist even in de schemering zichtbaar was. Bliksemsnel stak hij er het injectiespuitje in en een woedende vloek, daar onder de bank, was het antwoord.

Een bijna machteloos geworden vinger trok een trekker over, een heel zacht, blazend geluid klonk, maar het fijne projectiel uit het windpistool ging, zonder iemand te deren, verloren in het houtwerk van de betimmering.

Raffles bleef de pols stevig omklemd houden, totdat hij niet de minste beweging meer gevoelde, totdat de hand, die het windpistool had vastgehouden, slap neerviel en het wapen prijs gaf en toen trok hij, na een snelle blik op de deur van de coupé te hebben geworpen, het lichaam te voorschijn van een man van omstreeks veertig jaar, goed gekleed en gestoken in een regenjas.

Zijn ogen stonden open, maar zij waren star en zonder uitdrukking.

Mary Mortimer had zich, zeer bleek, maar met een wraakzuchtige frek om de mond, een weinig voorover gebogen en vroeg ademloos :

— Is hij dood ?

— Bijna ! antwoordde Raffles koeltjes. Dat wil zeggen, wanneer men die man onaangeroerd zou laten, dan zou

hij binnen een paar uren vanzelf weer tot bewustzijn komen en van deze schijn dood geen andere herinnering behouden, dan een weinig hoofdpijn. Wie hem echter op dit ogenblik zou verwonden, ja, als was het maar een enkel schrammetje toebrengen, die zou hem onherroepelijk doden, want het bloed, eenmaal vloeiende, zou niet gestuit kunnen worden. Ken je die man, Mary Mortimer ?

— Het is Dave Innings, hij was een doodsvijand van Marinopoulos en ik zou er wel op durven zweren, dat hij het schot heeft gelost, dat hem van mij wegroofde !

De vrouw had even de handen voor het gezicht geslagen, sidderend nu van ontzetting bij de gedachte, aan welk lot zij had bloedgestaan en toen greep zij eensklaps de hand van de man, die haar beschermd had voor dat lot en een ogenblik leek het, alsof zij er hare lippen op wilde drukken. Haar stem was hees van opwindning, haar ogen brandend in haar hoofd, toen zij stamelde :

— Nooit zal ik je dit kunnen vergoeden ! Ik zou nu dood zijn, als een vod in die hoek daar zitten, als jij niet had ingegrepen.

— Daar spreken we niet meer over, zei Raffles, koeltjes zijn hand losmakend. Ik kon en ik mocht niet anders handelen. Maar je dank wijs ik niet af, je kunt mij die bewijzen door mij te helpen !

— Maar dat doe ik, dat doe ik immers, riep de vrouw op een toon van wanhoop. Ik moet wel, ik heb geen houvast meer, geen steun, geen enkele vriend. Ieder lid van de bende, die mij thans zou durven helpen, die mij een schuilplaats zou verschaffen, zou zijn leven verbeuren. Ik ben verloren, ik ben verloren !

— Neen, riep Raffles met kracht. Je bent niet verloren !

— Maar ik zal geen voet in Londen kunnen zetten, of ik zal worden nagegaan ! In de eerste de beste stille straat, op een donkere nacht, zal ik worden neergeschoten.

— Dan zal ik zorgen, dat je Londen en desnoods Engeland kunt verlaten! Ik heb meer zulke zaken verricht, Mary Mortimer.

— Maar ik durf niet eens naar mijn eigen huis terug te keren. Ik weet zeker, dat het nu al bewaakt wordt, voor het geval dit beest hier, niet geslaagd zou zijn in zijn opdracht.

— Dan keer je niet naar je huis terug, maar je neemt je intrek in een van mijn huizen, die ik bezit onder allerlei gefingeerde namen en die in ieder geval geschikt zijn, om je een paar dagen te herbergen.

De vrouw scheen in beraad te zijn.

Met strakke ogen keek zij toen, hoe Raffles het snel verstijfde lichaam weer onder de bank schoof, met een voorzichtigheid, die haar voor een kort oogenblik minachtend en wraakzuchtig deed glimlachen.

Van tevoren echter had Raffles de zakken van de man doorzocht, maar de dikke portefeuille van de dode was er

niet in. Wel enige brieven, die Raffles, zonder ze in te zien, bij zich stak.

Plotseling zei de vrouw zacht:

— Vreemd... Innings lijkt een beetje op je.

— Dat is me dadelijk opgevallen, zei Raffles met een glimlach. Misschien kan het ons te pas komen. En laten we nu eens rustig spreken over wat ons te doen staat.

Zo verstreken een paar uren. En eindelijk, toen het reeds duister begon te worden, bereikte de trein het Charing Cross station te Londen.

Raffles hielp de vrouw met haar geringe bagage. Samen gingen zij op het tourniquet toe. Eensklaps voelde Raffles zich door een trillende hand bij de hand grijpen en de vingers, als van een klauw, in zijn vlees drukken. Hij keek naar Mary, die krijtwit was geworden.

— Wat is er? vroeg hij zacht. Daar! Daar! Ik zei je wel, dat ik verloren was. Daar dicht bij de uitgang, die twee mannen in hun grijze jassen, zij zijn gekomen, om mij te vermoorden!

HOOFDSTUK V.

HET HUIS AAN DE THEEMS

Raffles en Mary Mortimer bevonden zich temidden van een vrij groot aantal reizigers en hij was er zeker van, dat die twee rustig rokende heren in hun grijze kleren, hen nog niet hadden gezien.

Hij trok de bevende vrouw uit het troepje aankomenden, die naar de tourniquet drongen en beval haar op zachte toon even te wachten, terwijl hij een van de telefooncellen binnenging,

die langs het perron geschaard waren.

Toen hij weer naar buiten kwam, vond hij de vrouw haast bewusteloos van angst.

— Alle reizigers zijn al door de uitgang heengegaan, steunde zij, misschien hadden wij zoeven nog een kans gehad om ongemerkt te ontsnappen! Nu is het te laat!

— Wacht maar rustig af, zei Raffles bedaard. Natuurlijk zullen zij je nu be-

ter kunnen zien, dan zoeven, maar zij zullen wel niet zo krankzinnig zijn, terwijl ik bij je ben, iets te durven ondernemen.

— Maar zij zullen ons volgen, om te zien waar ik blijf.

— Maak je niet bezorgd, ook daar-tegen is gewaakt. Ga hier zitten, wij hebben nog wel een kwartier de tijd!

— En... hij onder de bank?

— Bekommer je niet om die man! Deze trein wordt aanstonds naar het rangeerterrein gebracht, en pas morgenochtend schoongemaakt. Ik ken de gewoonten hier. Vóór die tijd zal hij natuurlijk weer tot zichzelf komen; als zij hem vinden, dan betekent het nog niets, want ik heb hem alle papieren afgenomen. In ieder geval zal hij ons de eerste vier uren niet kunnen hinderen en in vier uren kan ik heel wat doen! Ben je ervan op de hoogte aan wie de portefeuille met het geld ter hand is gesteld?

— Natuurlijk aan de chef!

— Hij kan hem nog nauwelijks hebben. Weet je waar hij zich ophoudt?

— Ik weet het, maar als ik het zeg, dan heb je mijn leven in je handen!

— Je weet, dat ik je helpen wil, Mary, niet je in het ongeluk storten! zei Raffles rustig. En toen zwegen zij. Zij hadden op een bank plaatsgenomen en zagen toe, hoe de trein werd weggerangeerd. Zij zagen ook hoe de twee mannen in het grijs rustig bij de uitgang waren blijven staan, en dat zij wisten, dat zij gezien waren.

Aan een arrestatie dacht Raffles zelfs geen seconde. Men kon moeilijk twee goedgeklede heren laten aanhouden, alleen omdat zij bij een stationsingang stonden te wachten.

Na verloop van een kwartier ongeveer, stond Raffles op, greep het valies van de vrouw, bood haar hoffelijk de arm en zei:

— Kom, wij zullen gaan.

Hij voelde de hand van Mary op zijn arm trillen, terwijl hij haar naar de uitgang bracht en aan de controleur de twee biljetten toonde.

Zij wankelde bijna, toen hij haar, steeds even kalm, op enige passen af-

stand, voorbij de twee wachtende heren bracht, die haar thans in het geheel niet schenen te zien.

Het konden twee handelsreizigers of onschuldige zakenlieden zijn.

Maar op de voet als het ware van het tweetal, daalden zij de trappen af van het station, bereikten bijna tegelijkertijd het trottoir en konden dus zien, hoe Raffles heel bedaard een taxi riep en de vrouw hielp daarin te stappen, waarop hij naast haar plaats nam, na op zeer zachte toon de chauffeur een adres te hebben opgegeven.

De vrouw wierp een blik door het achterrautje en nauwelijks had het voertuig zich in beweging gezet of Mary sloot een ogenblikje de ogen terwijl zij hijgend zei:

— Zij volgen ons. Ik wist het wel. En zij zullen ons blijven volgen. Het helpt niets. Waarom zou ik strijden tegen mijn noodlot?

— Omdat de mens altijd moet strijden! zei Raffles ernstig. Het is zeker die blauwe wagen?

— Ja. O, ik ken die auto, dat verze-ker ik je! Hij is tiemaal sneller dan deze taxi.

— Misschien! zei Raffles glimlachend. Maar, de gevaren in een stad als Londen zijn niet denkbeeldig en kunnen zelfs de snelste wagen treffen. Kijk maar eens, ik geloof zowaar, dat het daar al nadert!

Schuw wendde de vrouw het hoofd om en keek door het achterrautje. Zij slaakte een kreet.

Uit een zijstraat was zoeven een zware, gesloten auto aan komen rijden, waarvan de bestuurder blijkbaar het verkeerssein niet gezien had, want de volgende seconde, had hij de blauwe wagen, in de letterlijke betekenis in de wielen gereden en met een luid gekraak botsten de twee voertuigen tegen elkaar.

Maar de zware auto scheen zich van deze ongewenste omhelzing al heel weinig aan te trekken, want hij maakte zich los door wat achteruit te rijden en was het volgende ogenblik weer verdwenen, terwijl de blauwe wagen niet veel meer was dan een wrak.

De twee grijsgejaste heren stapten er uit, ongedeed, maar heel wat minder rustig dan zoeven, lieten hun wagen in de steek en snelden toen op een taxi toe, met welks chauffeur zij haastig een paar woorden wisselden.

— Ik heb het begrepen, maar het is vruchteloos geweest! zei de vrouw, met sombere ernst. Want je helper, die de aanrijding veroorzaakte, is er niet meer en met een taxi kunnen zij ons evengoed volgen!

— Neen! zei Raffles glimlachend, wees maar gerust, die taxi zal ons geen kwaad doen.

En Raffles kreeg gelijk.

Hun eigen taxi schoot vooruit met een snelheid, die men van zulk een oud vehikel niet zou hebben verwacht en nog geen kwartier later had de kundige chauffeur, willens of onwillens, een paar kilometers afstand afgelegd tussen zijn eigen voertuig en dat van zijn collega, die in geen velden of wegen meer te zien was.

Na ongeveer twintig minuten stond de taxi stil in een zeer eenzame straat, aan weerszijden bezet met kleine villas van slechts een verdieping. Voor een van die huisjes, die klaarblijkelijk bestemd zijn voor gepensioneerde gemeentebambtenaren, hoofdonderwijzers en doctoren, die hun practijk hebben verkocht, stond de taxi stil.

De straat was splinternieuw en van de villa's waren er nog slechts enkele bebouwd.

Ieder ervan had zijn afzonderlijk lapje tuin, zoals de Engelsman dat zo gaarne heeft, met een hekje aan de voorzijde, een heg op zij en aan de achterkant.

De vrouw stapte haastig uit en wierp een snelle blik om zich heen, maar geen enkel ander voertuig was zichtbaar, met uitzondering van een grote auto, die langzaam kwam aanrijden en waarin zij het voertuig herkende, dat de aanrijding had teweeggebracht.

De chauffeur had zeker enige instructies gekregen, want hij zelf had de deur van het huisje reeds geopend en de vrouw kon dus binnenwippen, zo snel,

dat het zeker door geen enkele bewoner in de straat gezien werd.

Niet zodra had Raffles de deur achter haar gesloten of hij zei, terwijl hij licht maakte in de kleine vestibule:

— Beschouw dit huis voorlopig als het jouwe, Mary Mortimer. Je bent hier stellig veilig, zolang je je niet buiten vertoont. Wij zijn hier in Holloway, dat is toch zeker een heel eind verwijderd van het hoofdkwartier van de Gouden Ster?

— Zij hebben in geheel Londen hun spionnen, maar ik ben nu toch al veel geruster. Ik beloof je, dat ik dit huis niet zal verlaten zonder je orders! En als je mij het leven redt, als je mij het land weet uit te smokkelen, dan ben ik je zoveel dank verschuldigd, dat ik niet zou weten hoe dit te uiten.

— Des te beter! zei Raffles droogjes. Ik herhaal, dat je me geen dank verschuldigd bent, als je mij slechts een paar inlichtingen wilt geven. Begin dus maar en zeg me eens of je weet wie de eigenlijke leider is van de bende.

— Neen, dat weet ik niet, en niemand van ons weet het. Ik zweer het je! riep Mary uit.

— Ik geloof je. Ken je dan enige van de machtigste onderbevelhebbers?

Mary scheen een ogenblik in beraad te staan en het was duidelijk, dat zich in haar binnenste een zware strijd afspeelde.

Toen hief zij met een ruk het hoofd op en zei:

— Hij, die de portefeuille op het ogenblik heeft, is Bernard Durham, maar ik waarschuw je, Raffles, neem je voor die man in acht, want zijn slimheid wordt alleen maar geëvenaard door zijn onverbiddelijke hardvochtigheid. Bewezen zal het nooit kunnen worden, maar wij, leden van de bende, weten allen, zoals wij weten dat de zon schijnt, dat hij binnen een paar maanden twee politieagenten heeft vermoord, verraderlijk vanuit een hinderlaag heeft doodgeschoten. Hij is heel snel met zijn revolver en hij schiet zelden mis.

— Zelden? Ik schiet nooit mis, zei Raffles koelbloedig. Tenminste, wanneer ik het er op gezet heb. Ik zal je waarschuwing niet in de wind slaan, Mary. Waar vindt men die man? Op dit ogenblik, meen ik.

— Dat is nooit met zekerheid te zeggen. Je zoudt het kunnen proberen aan zijn huis. Hij woont Upper Thames Street nr. 17. Het is een heel oud huis, met minstens drie ingangen, ofschoon er zeker nog wel meer zijn, maar die kent alleen hij, en misschien nog een paar van zijn meest vertrouwde luitenanten. En die zullen het geheim wel bewaren, evengoed als de andere geheimen van dat huis, want ze te verklappen, zou de dood betekenen.

— Ik zal naar zijn huis gaan, zei Raffles eenvoudig. Heeft hij geen club, of komt hij nooit in een nachtgelegenheid samen met zijn ondergeschikten?

— O ja, dikwijls. Maar ik denk toch, dat hij vanavond wel thuis zal zijn, om op de boodschappers te wachten, die hem rapport moeten uitbrengen over, over hetgeen je weet.

— Wat is zijn club?

— De City-Club in de Oxford Street.

— Ik ga er nu aanstonds heen, want ik heb daar enige dingen te verrichten. En verbaas je niet, Mary, als je vernoot dat de kerel gevangen is genomen, want ik zal onverbiddelijk zijn, nu ik eenmaal weet wie er alzo aan het noofd staan van die geheimzinnige oende. Hij is immers bankier, die Durham?

— Dat is hij, maar verheug je niet al te snel over je welslagen, Raffles, zei de vrouw ernstig. Je praat van arresteren, maar welke politie zou daartoe durven overgaan, zonder goed gegronde aanklacht? Welke bewijzen zijn er, bijvoorbeeld, dat hij en niemand anders opdracht heeft gegeven tot de moord op mijn arme John.

— Dan zal ik die bewijzen bijeen rachten te brengen, zei Raffles, onverstoord. Ook wil ik die portefeuille hebben. En nu moet ik je verlaten. Maar morgen hoop ik je weg te kunnen brengen en onvindbaar te maken voor je vanden.

Hij knikte haar nog eens toe, naar het scheen, zonder op te merken, dat zij met een snel gebaar beide handen naar de zijne uitstak en verliet toen het vertrek.

Voor het huis, op een duister plekje, trof hij Brand aan, die de taxi zo kranig bestuurd had.

Raffles zette hem met enkele woorden zijn plan uiteen; Brand luisterde hoofdschuddend en zei tenslotte, zuchtend:

— Het loopt spaak! Wij hebben onze handen in een wespennest gestoken, en ditmaal zal het ons bezuren!

— Wij zullen zien! Je weet, dat ik fatalist ben, wat geschieden moet, geschiedt ook. Houdt je strikt aan mijn instructies en waarschuw Henderson. Vaarwel, of liever tot aanstonds!

... ..

Het huis in de Upper Thames Street lag omstreeks tien minuten verwijderd van de St. Pauls-kathedraal.

De huizenblokken zijn daar vrij diep en over een afstand van enige kilometers staan zij met hun achtergevels allen in het donkere water van de Theems.

Het is omstreeks twintig minuten loopen van dit grote, zeer oude huis, tot aan de Black-Friars Bridge.

Het kon ongeveer tien uur in de avond zijn, toen van een der talrijke vertrekken in dit grote huis de deur openging en een man binnentrad in avondtoilet, van middelbare grootte, vrij tenger, maar die in al zijn bewegingen verried, dat hij veel aan sport deed. Hij had een smal gelaat met diep in het hoofd liggende ogen, die een zeer onaangename, lichte kleur hadden, zoals men dat bij sommige Perzische katten aantreft. Hij was omstreeks vijfendertig jaar. Ook zijn bewegingen en zijn stap herinnerden aan het zoeven genoemde kleine roofdier.

Die man was Bernard Durham, een der meest geduchte aanvoerders van de bende van de Gouden Ster, slim, doorfrapt, zonder een spoor medelijden, een voortreffelijk uitbouter van alle menselijke zwakheden, fouten en ondeugden.

Het vertrek, waarin hij binnentrad en waar hij dadelijk licht maakte, door een schakelaar bij de deur neer te drukken, was een soort werkkamer, tamelijk ruim, met drie grote ramen naast elkander, en een ouderwetse schouw, die de begeerte zou hebben opgewekt van iedere minnaar van oudheden.

Tegenover het middelste raam was een groot schrijfbureau geplaatst, van massief eikenhout en blijkbaar zeer zwaar. De parketvloer was gedeeltelijk bedekt met een kostbaar Afghaans tapijt, met de hand geknoopt.

Het vertrek getuigde in zijn strenge eenvoud, die tevens van rijkdom sprak, onmiskenbaar van smaak. Er hingen een paar zeer goede schilderijen, een Manet, een van Gogh, een van Megeeren en er stonden twee uitgelezen copieën naar beroemde beeldhouwwerken op bronzen zuilen.

Het schrijfbureau was zodanig geplaatst, dat degenen, die er gebruik van maakte, het raam aan zijn linkerhand had en de enige deur, die toegang gaf tot het vertrek, in het oog kon houden.

Durham drukte, nadat hij zijn overjas en zijn hoed op een stoel had neergeworpen, op een schelknop, die onder het tafelblad was aangebracht en zei tot de binnentredende bediende, die eerbiedig voor de deur bleef staan:

— Iemand voor mij geweest?

— Niemand, mijnheer.

— Het is goed. Ik ben niet thuis, behalve voor de heren Innings en Jenatzky. Neem mijn goed mee.

De bediende nam zwijgend de jas en de hoed van zijn meester op en ging er mee heen.

Durham wachtte tot hij de voetstappen van de man niet meer hoorde, ging toen voor zijn schrijftafel zitten, knipte de prachtige, uit koper gedreven lamp aan, en deed een geheim vakje onder het tafelblad open, vrij breed, maar zeer ondiep, daar het geheel in het tafelblad kon verdwijnen en nam daaruit een in rood leer gebonden boek, dat hij met langzame gebaren openklapte en voor zich legde.

Zijn hoofd met de linkerhand steunend, bladerde hij er met de dunne vingers in, totdat hij ophield bij een bladzijde, die een dubbele rij namen scheen te bevatten. Hij trok zijn penhouder te voorschijn, schroefde ze uiteen en schrapte met rustige bewegingen een van die namen door; vervolgens plaatste hij er een keurig kruisje en een datum achter.

Iemand, die zich over zijn schouders had heengebukt, zou de naam van Achilles Marinopoulos hebben gelezen, die daar zoeven was doorgeschrapt...

Durham klapte het boek weer dicht, wilde het in het geheime laadje leggen, maar bedacht zich en nam daaruit een portefeuille van echt krokodillenleer, splinternieuw, die zo dik was opgepropt met bankbiljetten, dat er nauwelijks plaats voor was, in die ondiepe lade.

Glimlachend woog hij de portefeuille even op zijn hand en hij wilde ze juist wegbergen, toen een bescheiden kuchje hem met een woeste ruk het hoofd deed opheffen en met een bliksemsnelle beweging de bovenste lade van het bureau deed opentrekken, waar een tweetal brownings van groot kaliber, rustig naast elkander leken te sluimeren.

Hij keek, met de hand bijna om een der revolvers, met strakke ogen naar de man die daar bij de deur stond, een weinig verlegen, naar het scheen, over zijn eigen brutaliteit en zei toen afgemeten:

— Sedert wanneer is het in dit huis gewoonte, Innings, mijn kamer te betreden, zonder op de gebruikelijke wijze te kloppen?

— Ik heb het vergeten, chef, zei de bezoeker, hakkelend. Misschien ben ik nog wat in de war, van de doorgestane emotie.

— Alweer wat nieuws! riep Durham spottend uit. Ons lid Dave Innings, die onder de indruk geraakt is van zulk een bagatel, als het opruimen van een verrader!

Hij had onder het spreken met de portefeuille gespeeld en daar hij het geheims laadje met een werktuigelijke beweging, bij het horen van het kuchje, snel had dichtgeduwd, zo moest hij het

kostbare stuk wel voor zich neerleggen op het blad van de schrijftafel.

Dave Innings keek naar die portefeuille en er moest zeker begerigheid hebben gelegen in die blik, want Durham zei spottend :

— Je zult volgens het gewone tarief betaald worden, Innings. De inhoud van deze portefeuille is niets anders dan de opbrengst van de Brusselse bankroof, die volgens onze statuten verdeeld moet worden onder de leden, die er aan deelnamen, na aftrek van twintig procent voor de algemene kas.

— En voor de kapiteins ! vulde Innings zachtjes grinnikend aan.

Durham trok zijn wenkbrauwen samen, keek de bezoeker met zijn lichte

ogen koud aan en zei :

— Het komt me voor, dat je je grappes veroorlooft, Innings ? Wilde je soms ontkennen, dat het billijk is, dat de bedenkers en ontwerpers van een of andere coup schadeloos gesteld moeten worden ? Moeten die niet betaald worden ? Maar genoeg hierover. Ik wil dat kleine gemis van discipline wel door de vingers zien, omdat je vandaag met je makkers goed werk hebt verricht. Jij doodde een verrader, je helper maakte zich van het gestolen geld meester ! En nu hoop ik ook uit jouw mond te horen, Dave Innings, dat het serpent, dat een gevonniste heeft durven waarschuwen, niet meer van deze aarde is ! Je kunt gaan zitten, deel mij nu alles mee.

HOOFDSTUK VI.

DE GEHEIMEN VAN EEN OUD HUIS

Innings had plaatsgenomen aan de andere kant van het schrijfbureau en Durham vervolgde, langzaam de lade met de brownings erin weer dichtschuivende :

— Je hebt vanavond zonderlinge gewoonten. Het komt me bijna ongelooflijk voor, dat ik met mijn geoeffende oren, je zelfs niet heb horen binnentreden. Ik hoop, Innings, dat je deze gaver geluidloosheid ook zult weten toe te passen, als ik je eens nodig heb voor een nachtelijk bezoek bij een mijner collega's. En steek nu van wal. Ik kan er toch zeker van zijn, dat ook Mary rtimer, aanstonds moet worden doorhapt in mijn lederen gids ? Is ze

— Ze is springlevend, antwoordde Innings, zeer kalm. Het spijt mij, maar ik heb haar gemist, of liever, ik kreeg in het geheel geen gelegenheid om haar te treffen. Er hebben zich onvoorzienne bezwaren voorgedaan, die zelfs een man van mijn kwaliteiten niet had kunnen voorzien en die de uitvoering van het plannetje verhinderden.

Terwijl Innings sprak, kwam Durham half van zijn stoel overeind, met zijn gekromde vingers steunend op de leuning; in de ogen, waarmee hij de ander aanzag, was een vals gevaarlijk licht, toen hij met zijn koude stem zei :

— Ik geloof, bij mijn ziel, dat je dronken of gek moet zijn, Innings ! Je vertelt mij dat alles zo rustig en zelfs

met een zekere luchtige spot, die mij verbaast en mij aan je verstand doet twifelen. Maar weet je dan in het geheel niet meer, dat ik het zwaar pleeg te straffen, als een mijner opdrachten en vooral van zoveel betekenis, niet ten uitvoer wordt gebracht?

— Het wordt, op zijn minst, gestraft met achteruitzetting in rang en inhouding van uitkering, zei Innings onverschillig, terwijl zijn grijsgroene ogen weer naar de portefeuille van krokodillenleder zwierven. Maar ik heb mijn best gedaan, op mijn woord. De omstandigheden waren sterker dan ik.

Na een ogenblik zwijgen vroeg Durham kortaf:

— Hoe valt die mislukking dan te verklaren! Zeg mij eerst, waar zij is, die verraadster!

— Dat weet Joost! antwoordde Innings kalm. Ze is mij door mijn vingers heengeglijpt en wij zullen haar wel nooit meer te zien krijgen! Dat is een mooie, spiksplinternieuwe portefeuille! Dekfels, wat is zij dik!

Durham was groenbleek geworden. Het was duidelijk te zien, dat hij zich tot het uiterste moest inspannen om kalm te blijven! Maar het gelukte hem en hij zei, met een ijskoud glimlachje:

— Zoals het schijnt, gaan wij dus voort op het eenmaal ingeslagen pad van de scherts! Moge je die scherts niet berouwen, Innings! Want je weet, dat ik niet van grappen houdt bij zulke zaken!

Op hetzelfde ogenblik werd er vrij luid en driftig op de deur geklopt.

De bediende van zoeven trad binnen.

Hij bleef even, bedremmeld, bij de deur staan en zei toen:

— Ik vraag verschoning, mijnheer, als ik stoor, maar daar is een bezoeker, die zich niet wil laten wegzenden.

— Niet voor al het goud van de wereld! Ik moet mijnheer Durham nu onmiddellijk spreken, klonk een stem in de gang. Het betreft een zaak van het grootste gewicht! En als er een bezoeker bij hem is, dan moet die heengaan en wachten tot ik met mijnheer Durham heb gesproken.

— Een ogenblikje! zei Durham opspringend. Ik zal zien wat het is, Innings! Ik geloof, dat ik de stem van Henry Duval herken.

Hij had snel de rechterlade van het bureau gesloten met de sleutel en hem in zijn zak laten glijden, begaf zich naar de deur, waar Innings hem snel en op gedempte toon een paar woorden hoorde wisselen met Duval, terwijl de bediende nog altijd kaarsrecht bij de opene kier gesloten deur stond.

Slechts een paar seconden later ging die deur weer open en Durham trad in.

Hij werd op de voet gevolgd door een zwaar gebouwde man, die er uitzag als een worstelaar in reiskleren.

Het gelaat van Durham was krijt wit en zijn ogen keken naar de bezoeker met een staalhard blik. Zijn stem klonk zeer rustig, toen hij tot Innings zei:

— Ik heb met deze heer een zaak van groot gewicht te bespreken. Aansonds zetten wij ons onderhoud voort Innings. Wacht in de zijkamer, als ik je verzoeken mag. Jenkins, jij kunt wel gaan!

Het vertrek bleek nog wel degelijk een tweede deur te bevatten, maar die was onzichtbaar achter een zeer fraai wandtapijt, hetwelk Durham eerst moest oplichten, alvorens hij die fraaie, prachtig gebeeldhouwde deur kon openen. Hij maakte licht en wenkte Innings om een goed gemeubeld vertrek binnen te gaan, dat een rookkamer en tevens een bibliotheek kon zijn. Het vertrek had een enkel raam en de gordijnen daarvan waren reeds neergelaten.

Innings trad er binnen, de smalle deur ging dicht en het slot tikte hard, dreigend en kort.

Aan de andere kant van de deur was Durham, met een paar katachtige stappen, bij de nieuwe bezoeker, die zich het zweet van het voorhoofd stond te vege en die ook zelf doodsbleek was, greep hem bij een mouw van zijn overjas en beet hem toe:

— En nu vooruit! Vertel het vlug en duidelijk. Wat zei je daar op de gang

voor krankzinnige dingen? Is Innings dood?

— Morsdood! Vermoord! Ik zag het met eigen ogen!

— En, wie heeft hem vermoord?

— Ik, ik heb hem gedood! Maar het was mijn schuld niet, zo waar ik hoop, dat ik genade in uw ogen zal vinden, Chef.

— Vertel het en vlug, vlug! beval Durham, met een groene blik vol dodelijke haat naar het wandtapijt, waarachter zich de smalle deur bevond.

— De afspraak was, dat Innings en ik samen de opdracht zouden vervullen. Hij zou trachten zich in haar coupé binnen te smokkelen en zich onder de bank te verschuilen. Hij is veel magerder, vlugger en slanker dan ik.

— Ter zake! Ter zake! drong Durham aan, die weer in zijn schrijfstool was neergezonken, ten prooi aan de heftigste opwindung.

— Innings moet zeker gebruik gemaakt hebben van een ogenblik afwezigheid van Mary Mortimer uit haar coupé, waar zij haar valies in het net had gelegd. Wat er gebeurd is, weet ik niet, maar wel weet ik, dat ik haar in Charing Cross zag uitstappen, gezond en wel, waaruit ik kon afleiden, dat de onderneming mislukt was.

— Inderdaad! zei Durham, tandknarsend, dat was een zeer snuggere gevolgtrekking. Verder, dikke ezel!

— Ik maakte mij ongerust, omdat ik Innings zelf niet zag verschijnen, en ik vreesde, dat er wellicht iets met hem gebeurd was, omdat zij aan de arm van een wildvreemde knul over het perron liep. Ik wachtte dus totdat de trein was uitgerangeerd en naar het grote rangeerterrein was gebracht; het is niet moeilijk daarheen te sluipen, want het is er meestal stikdonker. Ik moest nog een hele tijd wachten, voor die vervloekte trein voorgoed stilstond op een zijspoor en toen ging ik op onderzoek uit. Wel, ik vond hem onder de bank van een der coupé's.

— Dood?

— Neen, ik zei u toch, dat ik hem gedood had! Hij was alleen maar be-

wusteloos, hij leek me helemaal stijf. Ik begreep volstrekt niet, wat er met hem gebeurd kon zijn. Maar ik dacht, dat een prik met het kleine injectiespuitje met cafeïne, dat ik altijd bij me draag, hem weer zou opkikkeren. Die arme kerel! Nauwelijks had ik bij het licht van mijn zaklamp, een prikje in zijn onderarm gegeven, of daar begon het bloed te stromen, als een fontein, als een beek! Ik heb nooit zo iets gezien! Het was maar een dun straaltje, maar het was niet te stuiten, ook al bond ik er mijn zakdoek stijf omheen. Die werd in een ogenblik week en slap en die arme kerel bleef leeglopen als een wijnzak, waar je een prik in geeft. Het greep mij zo aan, dat ik als een dolle ben weggesneld, maar na een kwartier kwam ik weer terug. U zult me niet geloven, maar hij dreef als het ware op een meertje van zijn eigen bloed! Hij was letterlijk leeggelopen.

— Raadselachtig! Raadselachtig!

Durham zat een ogenblik na te denken en zei toen met een stem, die siste en snerpte van woede:

— Die onbekende helper heeft hem natuurlijk eerst iets ingegeven, of een injectie toegediend, die een zeer verhoogde spanning in de bloedvaten tengevolge had, waardoor het minste schrammetje dodelijk moest zijn, iets als een kunstmatige bloedziekte. Ik kan je dus niet straffen, Duval, want je wist niet wat er met Innings gebeurd was, en je meende hem te kunnen helpen. Intussen, je weet nu wat het is! Een tweede Innings zit daar binnen en nog nooit heeft de duivel de ene man zozeer doen gelijken op de ander! Zou dit een ommekeer moeten betekenen? In de laatste tijd gaan de zaken minder goed, een geheimzinnige macht leek zich wel te verzetten tegen mijn plannen, maar nu weet ik, dat deze macht een naam heeft, en vervloekt moge hij zijn, die naam! Want ik ken maar één man in geheel Londen, in geheel Engeland, die de stoutmoedigheid en de slimheid bezit, op zulk een wijze de rol van een ander te vervullen! Alles zal nu ook worden opgehelderd! En, bij mijn ziel, de portefeuille is weg! Zo-

even lag zij daar nog op de schrijftafel; terwijl ik op stond om met je te spreken, heeft hij haar in zijn zak gestoken.

Durham liet zijn stem tot een schor gefluister dalen en vervolgde :

— Moet ik je zijn naam nog noemen, Duval ? Begrijp je het nog niet, wie ik daar op zulk een gelukkige wijze in mijn macht heb gekregen ?

Duval verbleekte en zijn zwaar lichaam begon te sidderen, alsof hij een schooljongen was, die vrees voor straf koestert.

— U bedoelt toch niet, chef, het is toch niet mogelijk, dat John Raffles... ?

— Hij, en niemand anders ! Noem mij de man, die iets dergelijks zou wagen ! O, maar zij zullen mij leren kennen, hij en het wijf, dat hem alle inlichtingen moet hebben gegeven. Hij is hier levend binnengekomen, hij zal dit huis niet levend meer verlaten !

— Durham, wees voorzichtig ! fluissterde Duval. Reeds tweemaal is zoiets geschied ! Denk aan Jenkins, denk aan je bediende !

— Die domoor ? Ik maak hem weer wijs, dat mijn bezoeker door mij zelf is uitgelaten, en hoe zou hij ooit kunnen weten, dat het Raffles was, die hier bij mij is binnengekomen ?

— Maar bedenk toch, dat hij hier een man heeft binnengelaten, die de naam Innings opgaf ! Morgen leest hij in de krant, dat het lijk van Innings gevonden is in een wagon van de sneltrein van de London- and North-Western. Zou hij dan geen argwaan krijgen ?

— Geloof je soms, dat zij dat leeggelopen vod daarginds, ooit zullen herkennen als Innings ? Raffles heeft hem natuurlijk al zijn papieren afgenomen, zijn ring, alles wat hem meerdere steun kon geven bij het spelen van zijn rol ! Kort en goed, al zou ik mij zelfs blootstellen aan verdenking door mijn huis-knecht, ik laat mij de kans niet ontsnappen de man uit de weg te ruimen, die een voortdurend gevaar is voor het vrije beroep, dat ik uitoefen ! Alle collega's zullen mij daarom prijzen, en wie weet, benoemen zij mij tot Koning van de Grote Raad.

Duval keek schuw naar de ander op. Durham had daar de allerhoogste functie genoemd, die aan een bende-leider kon ten deel vallen.

Na enige ogenblikken vroeg hij zacht:

— Hoe denk je hef te kunnen doen, zonder dat het al te veel rommel geeft ;

— Dat kun je gerust aan mij overlaten ! Binnen tien minuten of hoogstens een kwartier zal het stinkende water van de Theems zijn lijk wegspoelen, ver van hier, en het is een knappe kerel, die zou kunnen bewijzen, dat dat lijk uit mijn huis is weggedreven !

Hij was met een paar stappen op het wandtapijt toegegaan, rukte het terzijde en beukte met zijn vuisten op de deur, die een geluid gaf als van metaal.

Toen bracht hij zijn mond voor het sleutelgat en riep met een hoge en schelle stem, overslaand van woede en drift :

— Je kunt mij immers goed horen, Raffles ?

— Pardon, welke naam noemde u daar ? klonk een stem van daarbinnen.

— Houdt op met die comedie ! Je laatste uur is geslagen ! Luister dus goed.

— Ik luister met spanning, klonk een zeer bedaarde stem.

— Innings is zoeven gevonden op het rangeerterrein van Charing Cross. Slechts één man heeft mij dat kunnen leveren en die man heet John Raffles ! Je hebt het ook gewaagd een vrouw te redden, die door de Gouden Ster gevonnisd was. Je hebt mijn geheim weten te doorgronden, ledere reden op zichzelf is voldoende, om je dood te eisen. Sterf dus en wees vervloekt ! Over enkele seconden zal ik op een klein, sierlijk hefboompje drukken, goed verborgen, en dan zul je een van de geheimen van mijn huis leren kennen ! Die kleine beweging van mij zal de vloer doen hellen en je zult dertig meter lager terecht komen in een put vol stinkend water en dat water zal je met kracht met zich meezuigen ! Al zwem je als een vis, je zult verzuipen als een leerd !

— Die natuurlijke opsomming klinkt dreigend genoeg, zei diezelfde kalme stem. Ik zal mij dan wel in mijn lot moeten schikken. Er is echter een klein lichtpunt voor mij, ik neem in de dood de portefeuille van krokodillenleder mede! Jammer voor jou, maar voor mij een kleine voldoening.

Durham en Duval wierpen elkander een verschrikte, vragende blik toe.

Toen zei de eerste zacht:

— Dat in geen geval! Wij zijn tenslotte met ons beiden en gewapend! Neem je revolver, hij moet ons die portefeuille teruggeven.

HOOFDSTUK VII

DE TROEVEN VAN RAFFLES

Durham was op de rechterlade van zijn bureau toegestapt en greep een van de brownings, die daar lagen.

Duval had reeds zijn eigen wapen ter hand genomen, een van die zonderling gevormde, ronde repeteerpistolen, waarmede achter elkaar twintig schoten kunnen worden gelost en die bijna geheel verborgen kunnen worden in de palm van de hand.

Durham boog zich naar hem toe en vroeg zacht:

— Ben je geheel alleen gekomen?

— Ik heb onderweg drie van onze jongens opgepikt. Zij staan op de gewone plaats, aan de overzijde van het huis, goed verborgen.

— Geef ze dan een waarschuwingssein, zodat zij de voordeur in het oog kunnen houden. Men kan nooit weten met die duivelse Raffles.

Duval ging naar een der vensters toe en bewoog het gordijn een paar malen zodanig heen en weer, dat degene, die buiten stond en goed oplette, op onregelde tijden door de kier het licht van de lampen zag verdwijnen en weer

terugkomen. Door een soort van morse-schrift kon de bandiet dus met zijn makkers converseren.

Hij liet het gordijn weer zakken en zei:

— Het komt in orde!

— Pas dan op, en laten wij desnoods schieten, als de nood aan de man mocht komen!

— En Jenkins?

— Dat is waar, die ezel zou nog alles kunnen verklappen! Ik zal hem wegzenden.

Hij stak zijn browning haastig weg en verliet voor enige ogenblikken het vertrek. Er lag een uitdrukking van wilde haat op zijn gezicht, toen hij weer binnentrad en op gedempte toon zei:

— In orde! Wij kunnen nu met Raffles doen wat wij willen en er zal geen haan naar kraaien; ik heb Jenkins met een langdurige boodschap het huis uitgezonden. En nu opgepast! Wij gaan aan weerskanten van de deur staan en ik zal ze openen.

— Maar Raffles is nu gewaarschuwd! fluisterde Duval. Bij het eerste knarsen

van het slot zal hij zijn eigen wapen in de hand nemen! Kun je hem niet in de put laten vallen en kunnen we hem daar de portefeuille niet afnemen?

— Onmogelijk! De stroom is zo krachtig, de zuiging van het water zo sterk, dat zijn lichaam onmiddellijk zou afdrijven door de tunnel en in de Theems terecht komen.

— Dan zie ik de zaak donker in en ik vrees, dat een van ons in ieder geval het loodje zal leggen, vóór de andere zal hebben kunnen schieten. Is de portefeuille dat wel waard?

— Dat is ze, Duval! zei Durham droogjes. Ik heb je diensten altijd gewaardeerd, maar je leven zou mij toch geen twaalfduizend pond sterling waard zijn! Zelfs tegen de huidige koers is dat een bedrag, waarvoor ik mij wel zes Duvals kan permitteren! Je zult dus zo goed zijn je post naast de deur in te nemen, en als ik Raffles ken, dan zal hij wel verstandiger zijn, dan onmiddellijk van zijn wapen gebruik te maken. Bedenk, dat wij een overmacht vormen!

Reeds had hij de hand naar de deur uitgestoken, de beide stalen, goed verborgen grendels teruggeschoven en het slot omgedraaid.

Het eerste, wat Raffles zag, was de gesloten vuist van Duval en een heel klein stukje van de korte loop van de kleine handmitrailleur, die op zijn maag was gericht.

— Kan ik binnenkomen? vroeg hij opgewekt. De heren schijnen dus nog niet gegeten te hebben? Maar stil, hoe dom van mij! Wel natuurlijk, mijn lichaam is voor de twee heren geen stui-ver waard, maar dat lichaam is in een colbertpak gestoken en in de binnenzak van het jasje zit een zekere portefeuille van krokodillenleder, die daar zo even op de schrijftafel lag! Vandaar dit uitstel van executie. Ah! Daar is mijnheer Durham, de waardige leider van de Gouden Ster! Ook al met een browning in zijn hand. Iets dergelijks had ik al vermoed. Het is een hoogst onaangename zaak.

— Je zult nu wel zijn uitgesproken, Raffles? vroeg Durham sarrand. Geloof

je, of geloof je niet, dat wij in de meerderheid zijn?

— Dat kan men nooit zo precies weten! antwoordde Raffles schouderophalend. Wat willen jullie eigenlijk?

— Een zonderlinge vraag, antwoordde Durham spottend. Om te beginnen, willen wij ze wapen hebben! Duval, ik denk, dat zijn browning in zijn rechterbroekzak zit.

— Mis! antwoordde Raffles, die een snelle blik op de pendule had geworpen. Ik draag mijn wapen meestal en ook nu, in een apart schouderzakje van mijn colbert. Ik heb dat altijd zeer bruikbaar bevonden.

Duval kwam achterdochtig naderbij, stak zijn linkerhand in de aangeduide binnenzak en vond daar inderdaad een fraaie, kleine browning, die hij in zijn eigen zak liet glijden.

— Zo en haal nu de gestolen portefeuille maar te voorschijn, vervolgde Durham, die zeer opgelucht scheen te zijn.

Raffles slaakte een zucht, die een stenen hart vermurwd zou hebben, haalde de portefeuille langzaam te voorschijn, bekeek ze van alle kanten en stak ze toen doodbedaard weer in zijn zak terug.

— Zonde en jammer! zei hij. Ik houd ze toch maar liever!

Durham liet een kort lachje horen. Hij hield ervan, met zijn slachtoffers te spelen, zoals de kat met de muis. Die man daar was volkomen in zijn macht, nu, hij was ontwapend en hij hield het gebaar van Raffles voor de blufferige geste van iemand, die toch niets meer te verliezen heeft en zijn moed wil tonen, die volmaakt nutteloos is geworden.

— Ik zou ze maar weer op de plaats neerleggen, waar je ze gevonden hebt, Raffles, zei hij, met voorgewende hartelijkheid. Men heeft je mij altijd afgeschilderd als een man met grote, logische redeneerkracht, een man als Sherlock Holmes, als ik het zo noemen mag. Welnu, dan moet je toch wel begrijpen, dat zelfs voor een man van jouw standing, elk verweer nutteloos is

en ook uitstel niets meer kan baten. Misschien zijn er vrienden van je in de buurt, ik ontken het niet, maar ze komen dit huis niet binnen, dat verzeker ik je. En als ze wel binnenkwamen, dan zou het te laat zijn.

— Mijn vrienden komen nooit te laat! zei Raffles rustig. Werkelijk Durham, deze portefeuille is te mooi en te goed gevuld, om hem weer aan jou af te dragen.

De aderen op het voorhoofd van Durham zwollen en zijn wenkbrauwen trokken zich dreigend samen, toen hij hernam:

— Houdt op met die flauwe grappen en uitvluchten! Je rijk is uit, Raffles! Men heeft mij veel van je stoutmoedigheid en sluwheid verteld, maar die laten je nu toch zeker wel in de steek! Leg die portefeuille onmiddellijk weer op de tafel, of nog beter, geef ze mij! En denk er om, bij de minste verdachte beweging schiet ik je neer!

Als met tegenzin haalde Raffles de portefeuille weer tevoorschijn, bekeek ze nog eens met een diepe zucht en stak ze aarzelend Durham toe.

En juist toen deze de portefeuille wilde aannemen, voelde hij de hem toegestoken hand als een stalen klem om zijn pols!

Raffles rukte de arm snel naar zich toe, Durham verloor het evenwicht en het duurde misschien niet langer dan een kwart seconde, maar toen hij zich weer hersteld had, bevond hij zich als het ware in de armen van Raffles, met zijn rug naar diens borst gewend, zijn bovenarm in twee onverbiddelijke handen gegrepen en dienend als schild tegen het wapen van Duval, die daar doodsbleek stond en niet wist wat hij doen moest.

— Schiet niet! schiet niet! hijgde Durham, die zelf bleker was dan een lijk en zich vruchteloos wrong om los te komen uit die ijzeren greep.

Op hetzelfde ogenblik ging de gangdeur open en een rustige stem zei:

— Dikke man, laat onmiddellijk die propeschieter in je hand, los, of ik maak een zeef van je!

Het was Charles Brand, die met een revolver in iedere hand in de deuropening stond en nu kalm en zonder overhaasting, de kamer binnentrad.

Duval was groot en zwaar, doch ook voorzichtig. Hij wist zich overrompeld en hij liet het zonderling gevormde wapen op de grond vallen.

Brand schopte het ding dadelijk een eind van zich af, tot in de verste kamerhoek en ontnam toen Durham zijn revolver, die hij in zijn zak liet glijden, tegelijk met zijn eigen wapen.

Raffles liet zijn gevangene los, bukte zich kalm naar de op de grond gevallen portefeuille en stak ze weer in zijn binnenzak met de woorden:

— Ik zei je het immers wel, Durham, dat mijn vrienden nooit te laat komen! Het zijn mannen van de klok en ik ben blij, dat jouw pendule zo prachtig gelijk loopt. Deze heer had opdracht eens naar mij te komen informeren, zodra Big Ben, de klok van het Parlementsgebouw, elf slagen zou doen horen. Hoe ben je binnengekomen, amice?

— Heel gemakkelijk, met de sleutel van de bediende, die ik hem had weten af te troggelen, terwijl ik hem om vuur vroeg!

Raffles had Durham goed in het oog gehouden en zei:

— Ik zie daar een heel lelijk lichtje in de ogen van die mijnheer. Laten wij maar vertrekken, Charles. Waarschijnlijk hebben zijn vrienden je zien binnengaan, met of zonder sleutel, natuurlijk hebben ze dat verdacht gevonden, omdat je hun onbekend bent en ze zullen eens een kijkje komen nemen. Ik zie, dat ik goed geraden heb!

Inderdaad, het gelaat van Durham vertoonde op dat ogenblik een zo duidelijke uitdrukking van teleurgestelde wraakzucht en haat, dat men er zich niet in kon vergissen.

— Bind hem, Charles! beval Raffles kortaf. Ik vertrouw dit huis niet. Hoe meer van hen wij onschadelijk kunnen maken, hoe beter! Hier, neem dit gordijnkoord, het is van zij en zeer sterk!

Raffles had met zijn zakmes een lang eind vrij dik gordijnkoord afgesneden en wierp het Brand toe.

En terwijl deze bezig was, de schuimbekkende Durham te binden, op eere wijze, die geen agent hem zou hebben verbeterd, begaf Raffles zich naar het schrijfbureau en begon daar op deskundige wijze een paar laden te onderzoeken, nu en dan vluchtig omziende naar Duval, die midden in de kamer was blijven staan.

Het onderzoek scheen hem te voldoen, want hij lachte nu en dan en vulde de zakken van zijn colbert haastig met een paar pakjes keurig gesorteerde en netjes bijeengehouden bankbiljetten.

En terwijl hij hiermede doende was, klonk plotseling een rochelend geluid uit de mond van Duval, die op heese toon uitriep :

— Je hebt nog niet gewonnen, jij duivel ! Daar, neem dat !

Zonder zich in het minst te overhaasten, draaide Raffles zich om en zag hoe Duval daar midden in de kamer stond, met opgeheven browning.

— Met mijn eigen browning ? riep hij op bestraffende toon. O, jij lelijkert ! Het is maar goed, dat het een sigarettenkoker is ! Dacht je nu werkelijk, dat ik revolvers in binnenzakken droeg ? Het ding zat heus in mijn rechter broekzak, zoals je waarde vriend, terecht had opgemerkt.

Met een waar gebrul van woede, trok Duval een paar malen aan de trekker en moest het aanzien, hoe een paar fijne, Egyptische sigaretten in een sierlijk boogje uit de zware prachtig nagemaakte loop wipten.

Brand lachte, dat de tranen hem over de wangen liepen, bij het zien van de verblufte, woedende gezichten van de bandieten, legde toen de laatste knoop in het dikke gordijnkoord en liet Durham achter, even vrij in zijn bewegingen, als een sardientje in zijn blik.

— Ga die kamer daar binnen, beval Raffles kortaf tot Duval, hem zijn browning tussen de ribben duwend.

De bandiet begon te sidderen als een espenblad en kreunde lijkbleek :

— Wil je mij vermoorden ?

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles, ijskoud. Ik wil alleen maar geen last van je hebben ! Er zou geen gordijnkoord genoeg in het huis zijn, om een os als jij te binden. Vlwg wat !

Steunend en jammerend als een kind, ging de bandiet het gepantserde zijvertrek binnen en dreunend viel de deur achter hem dicht.

Raffles liet nog snel zijn blikken door het vertrek gaan, trad toen op Durham toe, wie het schuim op de mond stond en zei met vaste, ernstige stem :

— Ik denk, dat dit niet onze laatste ontmoeting zal zijn, Durham ! En je zult je voor mij in acht moeten nemen, want ik zweer je, dat ik je niet zal sparen, nu ik weet wie je bent ! Of ik je dadelijk laat arresteren ? Ik vrees, dat de bewijzen tegen je lang niet voldoende zijn, maar wat de politie niet kan doen, dat hoop ik nog wel eens te bereiken. En wat je slachtoffer betreft, ik hoop haar nog deze nacht in veiligheid te kunnen brengen. Tot ziens. Durham !

— Ik zal mij weten te wreken ! siste Durham. Het zal een strijd op leven en dood tussen ons worden.

— Ik verlang niets beters, het zal wat afwisseling brengen in mijn eentonig bestaan, riep Raffles met een gulle lach.

Toen wenkte hij Brand en de twee mannen verlieten haastig het vertrek, liepen het portaal teneinde en begonnen de trap af te dalen, die naar de vestibule voerde.

En juist, toen zij haastig naar beneden begonnen te lopen, ging de voordeur open en drie mannen kwamen als schaduwen binnensluipen.

De laatste sloot onmiddellijk de deur en de voorste snelde vooruit, opende een kastdeur en scheen daar iets geheimzinnigs te verrichten.

Op hetzelfde ogenblik geschiedde er iets vreemds met de trap, die zich op een zonderlinge wijze vervormde.

De treden klaptten eensklaps om, kwamen in elkanders verlengde te liggen en vormden aldus een glad, stijl, ononderbroken vlak, waarop het volko-

men onmogelijk was zich staande te houden, want met een ruk hadden ook de leuning en zich neergelegd en boden dus geen steunpunt meer.

Tegelijkertijd opende zich onder aan de trap, met een luid, zacht zuigend geluid, een vierkant luik en naar dat luik gleden de twee mannen af, onvriendelijk, met een snelheid, die zij onmogelijk meer konden remmen.

Maar op het allerlaatste ogenblik zag Raffles kans, zich onder het afglijden om te wentelen en zo kwam hij ter zijde van de trap, op de marmeren vloer terecht, een weinig verdoofd, maar nog met juist genoeg besef om een hand naar Brand uit te steken en hem op zijde te rukken, weg van dat zwarte gat, waaruit een muffe, verpestende lucht opsteeg.

De drie mannen, ziende dat deze toeleg mislukt was, wierpen zich met een zwijgende verbittering op de half verdoofde, nog op de grond liggende vrienden, toen het toneel eensklaps weer veranderde en er zich een soort natuurkracht openbaarde, die zich als een lawine op de drie bandieten wierp, die links en rechts stoven, met de kop-

pen tegen de muren botsten en door elkander werden gesmeten als kegels.

Dit alles ging gepaard met een schallend gelach en een man van een herculische lichaamsbouw, danste als een schooljongen rond en riep maar voortdurend:

— Belieft er iemand nog peultjes?

Maar niemand beliefte meer! De drie mannen lagen op een hoopje in een hoek van de gang, buiten bewustzijn, met gedeukte ribben en gebuilde hoofden.

— Dat heb je prachtig gedaan, James! zo prees Raffles zijn trouwe chauffeur. Maar hoe ben je binnengekomen? De voordeur hadden zij dicht geworpen!

— Voordat ik de trap opging, zei Brand bescheiden, heb ik mij de vrijheid veroorloofd, de schoot van het slot vast te zetten, zodat het niets hielp of men de deur dichtwierp!

— Dan blijft ons verder niets anders meer over, vrienden dan ons zo spoedig mogelijk uit de voeten te maken, die opgejaagde vrouw is thans de eerste, die onze hulp van node heeft.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Sensatie in de Opera

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.

